

Per 1303/1993/94

10019643,1

COBISS

BOJINICA

st. 10

IZVIR

glasilo sš "veno pilon" ajdovščina

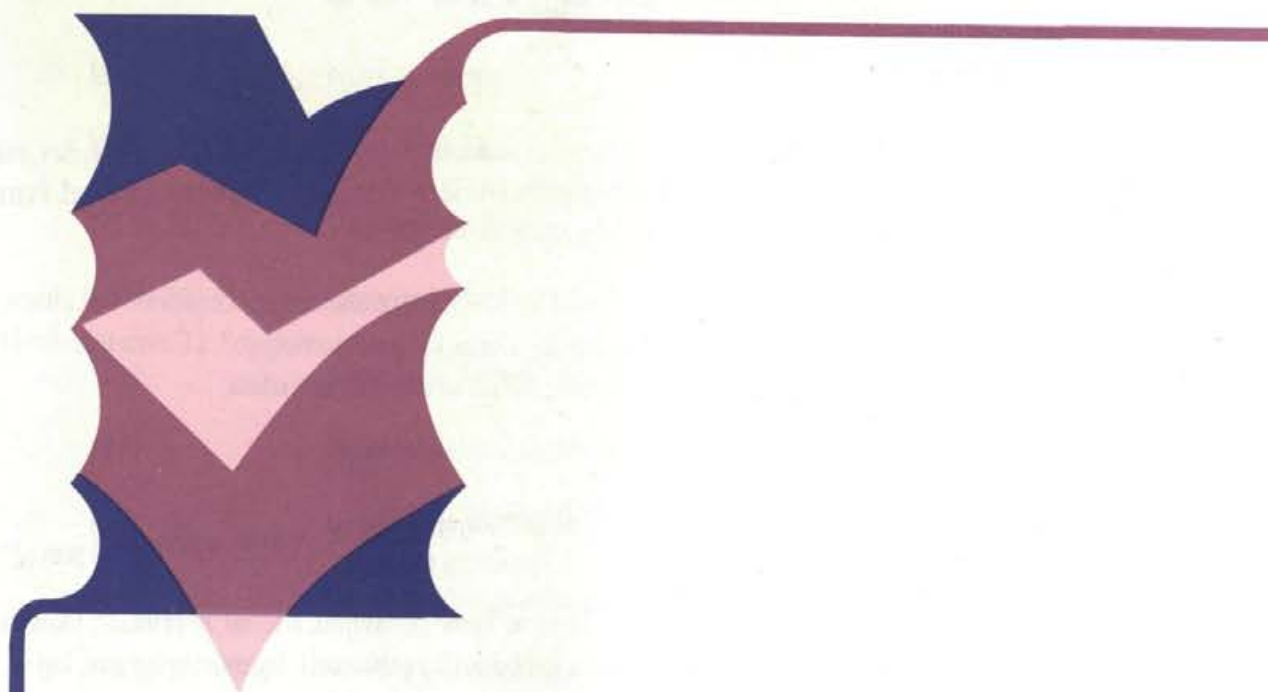
Pilonovi najzgodnejši početki vsehuj
 še vplive impresionizma, nato pa se pri
 izredno pomembnega umetniškega vzro
 -ito ekspresionistično smerjo, ki d
 1925) ko priredi umetnik v Lj
 ojno razstavo oljnih in gr
 ruralika, portret, krajina,
 topila Pilon in Jakac s so
 kot najmlajša slovensk
 -avi češko-jugoslovanske
 (XX. umetniška razstava
 i). Pilonova sila poglob
 -ljanje aktualne socialn
 a delavskega predmest
 zadobilo ustrezno obil
 larkov. Ti se izražajo
 formah, pri vsem te
 kompozicije. Pilon j
 ikov slovenskega ek
 ik je doživel Kras
 arhitekturo, uloma

em
 .. ki
 isar.
 itike
 obi je
 n kom-
 barvah.
 Ekspre-
 juje več.
 ska reši-
 d nekda
 medite-
 v 11

Pilonov izrazni potencial leži
 ritmu risbe in grafične ploskve
 je po svojem osnovnem občutju
 kot slikar nikakor ne zanema
 barv in kolorita. Nasprotno, v par
 ustv... vrsto krajinjskih slik in figuralni
 pozic... ki so slikar... v odprtih in svetlih
 so... istom sodobne pariške šole.
 s... škoga izvora ga ne zadovolj
 že bi... vključena; a slika
 v... formo je že
 francoskega slikarstva

SREDNJA ŠOLA
VENO PILON
AJDOVŠČINA

... do srede ga je treba končat, ni to mal preveč subjektivno, da ni Pilon slučajno njegov stric, objektivno, mečite prispevke v škatlo, smisel, išči poanto!

čaki, intervju osebnosti ali kar predstavitev, ma kaj jst vem, a ne bi šlo to v drugo številko?, jst te sprašujem, kdo je sploh ta Bizjak!, ne bom se martral, Petra je iz Sela, lahko bi ona, izvinnost kaj pa, če bi kar tebe zaposlili?,

ne, ne, zrelo branje, svinje, kakšna kultura, celo škatlo so uničili, primitivci, retorika, dejte še idej, dej, Darja, kaj pa z bioenergijo?, s Čavna teče direkt v tisto drevo tam, ma ne me futrat, tretji bodo najebali, ljubili so maturantske izlete,

nad kom se najbolj pritožujejo?, ankete, ankete, a jih ni mal preveč?

, da se ne bomo ponavljali, kdo bo že printal?, likovna oprema bo morala..., strpnost, dejmo, še to, boš znala to obdelat?, zanimivosti, legende, programi, kaj še, kaj še? Maja, ne se smejat, nočemo selekcije, prekleti puristi, sam' da je naš...

P

1303

/1993/94

J
P

19.643

/1994

30 LET GIMNAZIJE

- 1945 - 59 Nižja gimnazija
- 1949 - 60 Vajeniška šola za razne stroke
- 1951 - 52 Višja gimnazija
- 1956 - 68 Ekonomska srednja šola
- 1964 - **Gimnazija Ajdovščina**
- 1971 Preimenovanje v Gimnazija Venó Pilon
- 1973 - 74 ustanovitev Šolskega centra Ajdovščina
- program gimnazija
- poklicna šola gradbene stroke
- 1981 - 82 Srednja gradbena šola "Venó Pilon" Ajdovščina
program usmerjenega izobraževanja
- gradbinec II (srednja stopnja)
- gradbinec I
- gradbeni delovodja (nadaljevalni program)
- program za družboslovno-jezikovno dejavnost
v družboslovni smeri na srednji stopnji
(dislocirana enota Srednje šole za zdravstvo
in družboslovje Nova Gorica)
- živilec (dislocirana enota Živilskega šolskega
centra Maribor)
- kovinar - strojnik
- gimnazija splošne smeri do leta 1986
- poklicna gradbena šola za zidarja in tesarja do
l. 1986
- program - vožnja motornega vozila (smer voznik)
od l. 1983
- program SKR - za odrasle (Dislocirana enota
Tehničnega srednješolskega centra B.Brelih
Nova Gorica) od l. 1983
- 1985 - 86 preimenovanje v Srednjo gradbeno in naravoslovno
šolo Venó Pilon Ajdovščina
- naravoslovno-matematična tehnologija
- program tekstilni konfektionar II. (IV. zaht.
stopnja) in tekstilni mehanik (III. zaht.
stopnja)
- gradbinec I.
- gradbinec II
- 1992 - 93 preimenovanje v Srednjo šolo Venó Pilon
- gimnazija
- tekstilec (šivilja, krojač)

zbrala Mateja Čoha

SOCIALISTIČNA REPUBLIKA SLOVENIJA
SKUPŠČINA OBČINE AJDOVŠČINA

Na podlagi 31. in 90. člena statuta občine Ajdovščina, 29. in 30. člena splošnega zakona o šolstvu ter 8. in 20. člena temeljnega zakona o zavodih je Skupščina občine Ajdovščina na žalni seji, dne 25. septembra 1970 sprejela naslednji

S K L E P

1.

Odločba o ustanovitvi Gimnazije v Ajdovščini, ki jo je Skupščina občine Ajdovščina sprejela na seji, dne 5. maja 1966, se v 1. točki spremeni in dopolni takole:

Ustanovi se srednja šola splošne smeri z nazivom GIMNAZIJA "VENO PILON" AJDOVŠČINA.

2.

Ta sklep velja takoj.

Številka: 1-022-8/66-1970-P/v
Datum: 25/9-1970

PRESEDNIK
OBČINSKE SKUPŠČINE
Martin Greif

VENO PILON

- 22.09.1896 "V dokumentih sem razbral, da sem se rodil v Ajdovščini..."
- okrog 1910 "Ko sem v drugi realki (v Gorici) z akvarelom naslikal tihožitje z raztrganimi kmečkimi čevlji, mi je prof. Wahanka zagotovil slikarsko prihodnost."
- 1915 "kot enoletnega prostovoljca so me proti moji volji vadili za vojaški poklic..."
- 1916 Vojaška kariera se dokaj neslavno konča: "Kmalu nato je ves naš bataljon padel kozakom v roke."
- 1918 Vrnitev iz Rusije je bila nekaj lepega. "Za menoj so ostajale neznane pokrajine in mesta brez posebne privlačnosti, z menoj je teklo novo življenje, hrepenenje me je gnalo - domov."
- 1919 "Polni upa so me z mnogimi prijatelji poslali na študij slikarstva v Prago."
- 1920 "Želel sem nadaljevati študij v Firencah."
- 1924 "Pariz. Nikdar pozneje se mi ni zdel Pariz tako skrivnostno lep."
- 1934 "Zagledal sem se v Parižanko, čez in čez glavo in sledila je vrsta let zakonske in splošne sreče." "Vzporedno s portreti sem si več let služil kruh s tehnično fotografijo, posebno z reprodukcijami, tako da sem čedalje bolj uspeval in sem že mislil ostati pri tem poklicu."

- 1940 "Nisem hotel verjeti v novo vojno. Dva dni pred okupacijo Pariza, ko so Hitlerjevi tanki že stali na Porte d'Orleans in sva se z ženo pripravljala na beg."
- 1945 "S tehničnim vodstvom so mi sčasoma poverili tudi redakcijo Bratstva - Jedinstva. Tako sem proti svoji volji postal novinar."
- 1947 "na domačih tleh so nas sprejeli s pozdravnimi govori""Pri snemanju filma (Na svoji zemlji) sem bil šef scenske opreme, brez pomisleka pa sem se ponudil za vlogo partizanskega kuharja."
- 1947 "Po filmski avanturi me je Pariz prav nerad sprejel, ker sem se mu izneveril za celo leto." "Z vso vnemo sem se vrgel na prevajanje, se tepel z jambi in troheji, ponoči iskal rimo in jo obračal na vse strani in žvečil."
- 1954 "Zopet me je povleklo v rodne kraje."
- 1963 "Preplašeno sem poklical sina iz sosednje sobe, prepozno, Ana-Marija je že izdihnila." "Monteparnaški cikel mojega življenja je zaključen. Jaz se vrnem v svoje rodne kraje."
- 23.09.1970 Zapustil nas je umetnik in someščan "Prepuštil sem se življenju, ki se je igralo z menoj in me je oblikovalo po svoje - tri - dimenzionalno. Zato sem ga ljubil - do Roba."

citati iz knjige
NA ROBU (Veno Pilon)

zbrala
Mateja

PRESELILI SO SE V NOVO ŠOLO: VEČJO, MODERNEJŠO, BOLJ PRIKUPNO.

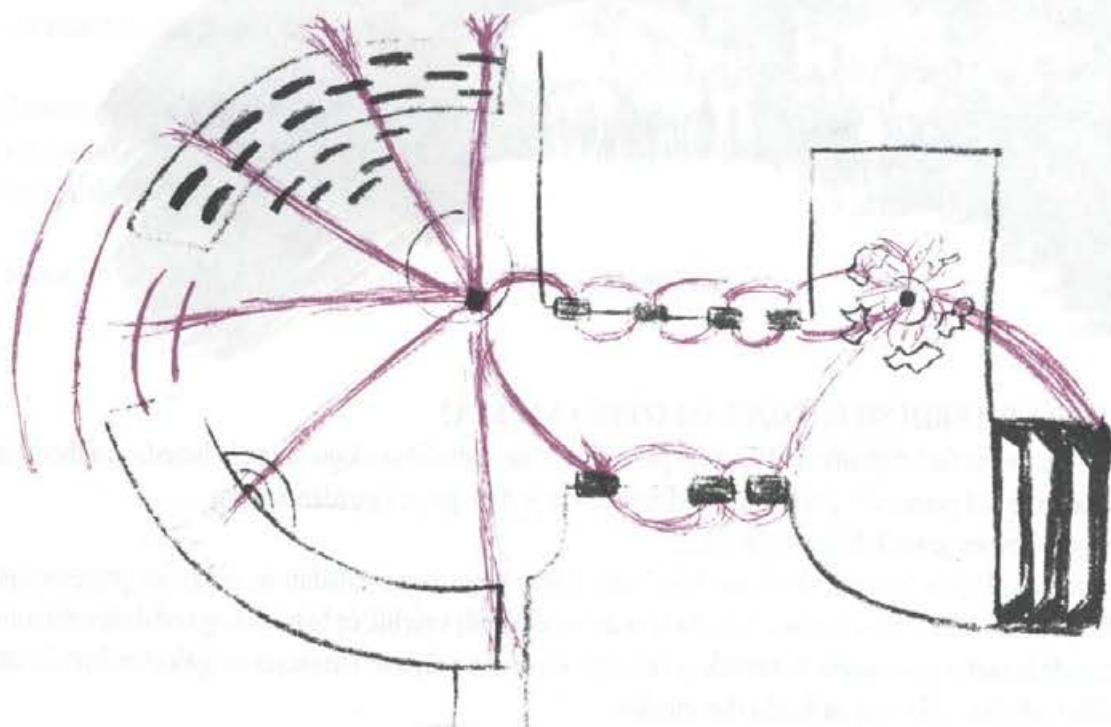
Iz zapisniške knjige, ki sem jo našla v šolskem arhivu, sem razbrala celoten potek dneva, ko so šolo uradno odprli. Zapisani so bili izseki govorov prof. Novakove, Marka Pogačnika, Ivana Vidmarja, Grozdana Šinigoja in še mnogih drugih. Zapiske spremljajo tudi fotografije, pa ne samo govorcev, ampak tudi nekaterih danes že sivih profesorjev.

Zgodilo se je na dan mladosti, 25. maja 1983:

“Odpiramo novo šolo. To je dogodek, na katerega smo vsi - še posebno pa mladi - nestrpno čakali in ki nedvomno pomeni veliko pridobitev za celo našo občino in za širšo družbeno-politično skupnost.”

Da bi mi celotna slika postala jasnejša, sem se napotila k ravnatelju, saj je imel takrat eno pomembnejših vlog pri odločitvi za gradnjo nove stavbe.

“K odločitvi za zidavo nove šole je nedvomno pripomogla tudi odločitev takratnih političnih in občinskih organov. Leta 1978 so bili sprejeti novi normativi, katerim stara šola, še tako dobro prenovljena, ne bi mogla ustrezati. Vsaka učilnica mora danes imeti tudi didaktični kabinet, kjer so shranjeni učni pripomočki, še posebno velja to za učilnice naravoslovnih predmetov. To je bil poglobitni razlog, zaradi katerega smo šli v pripravo programske naloge, ki sta jo sestavila tedanji ravnatelj in projektni atelje iz Idrije.”

“KAKO STE DOBILI NAČRT ZA ŠOLO?”

Po sestavi projektne naloge smo objavili razpis za izvajanje tega projekta. Prijavila sta se dva ateljeja: “Primorje” iz Ajdovščine in Projektni atelje iz Ljubljane.

Gradbeni odbor, ki je bil že prej imenovan, se je odločil za prvega, ker je po naši presoji ustrezal funkcionalnosti in kriterijem za sodoben pouk. Celotna zasnova (predvsem ploščevina na strehi in izvedba) ni bila v skladu s podnebnimi razmerami tega mesta, saj nam ob vsaki večji burji odkrije velike dele strehe, kar se je do sedaj zgodilo že petkrat. Pušča na vseh koncih in krajih, tako da imamo ob deževnem vremenu manjše poplave v učilnicah in na hodnikih.

Ob tem sem dobila asociacijo na uvodni govor iz zapisniške knjige:

“Učilnice, ki so velike, svetle in moderne, nam bodo omogočale najboljše pogoje za učenje, za naš razvoj in napredek.”

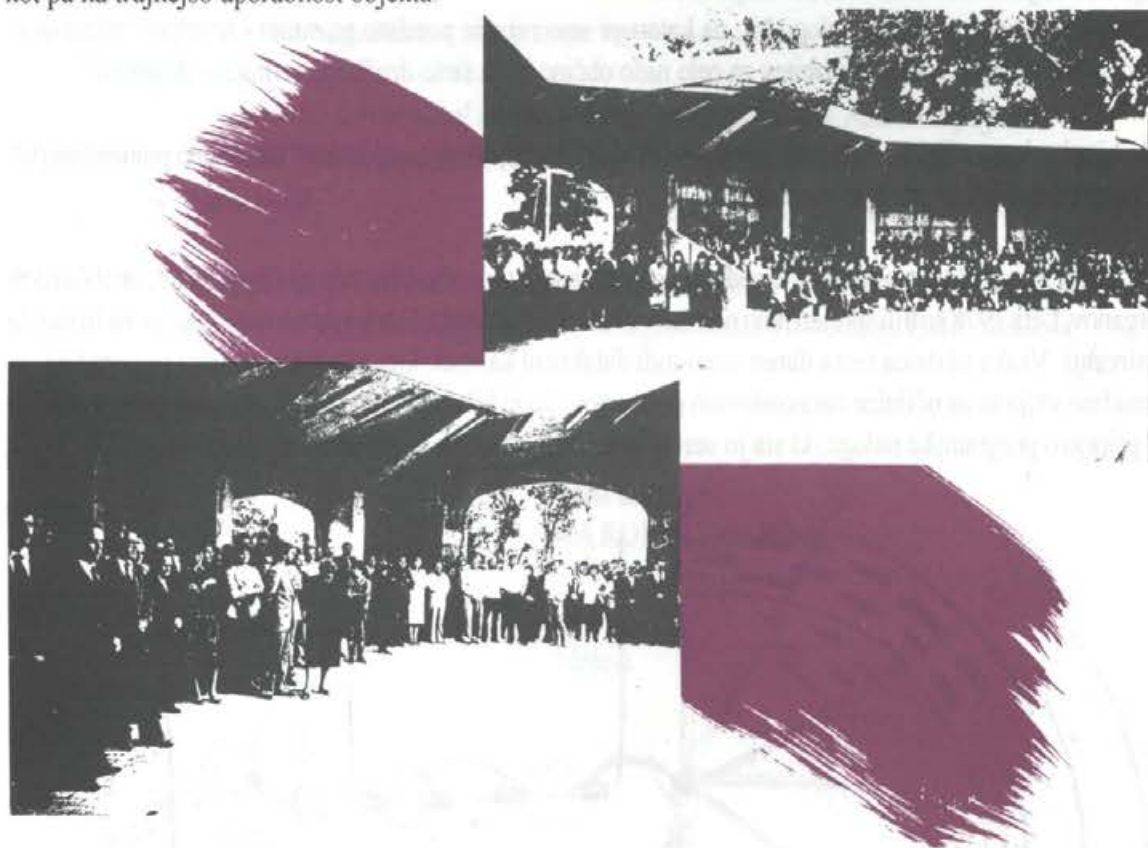
ALI SE ŠOLE NE BI DALO SANIRATI?

Kljub mojim 10-letnim prizadevanjem na vseh nivojih in kljub pogovorom s številnimi strokovnjaki, ki so že prišli ugotavljat podrobnejše razloge puščanja, smo prepričani, da zadeve ne bomo uspeli nikoli popolnoma razrešiti.

Strehe se popraviti ne da, ker bi s tem spremenili estetski videz objekta, ki je bil arhitektu že od samega začetka nadvse pomemben.

KAKŠNO KRITJE BI TA STAVBA VNDARLE MORALA IMETI?

Že modri, stari ljudje so bili prepričani, da je za ajdovsko burjo edina primerna kritev “strešnik”, kar je vodstvo šole sprva tudi svetovalo. Projektant pa tega ni mogel sprejeti, ker je gledal raje na sodoben izgled kot pa na trajnejšo uporabnost objekta.

KATERI KRITERIJI SO POGOJEVALI IZBIRO NAČRTA?

Na prvem mestu funkcionalnost objekta in pa seveda cena. Odločilno vlogo je imela beseda gradbenega odbora, ki je štel petnajstih članov, predsedoval pa mu je dipl. jurist Grozdan Šinigoj.

V svojem govoru je med drugim tudi rekel:

“Odpiranja objekta Srednje gradbene šole Veno Pilon, ki ga bomo mladim in njihovim profesorjem simbolično izročili prav na dan mladosti, bi se nedvomno še bolj veselili, če bi marsikoga od danes zbranih ne grenile in razburjale napake in zamude pri gradnji, ki gredo v večji meri na račun izvajalcev in brez česar bi lahko odprli objekt vsaj za lanski dan mladosti.”

Projektanti, ki so pri sami izvedbi pomagali, so bili:

dipl. inž. Nikola Pentič
dipl. inž. Franc Princes
akad. kipar Marko Pogačnik

člani pa: ravnatelj
Vladimir Hladnik
Marjan Cigoj.

Po njihovem mnenju je bil ta načrt ustrežnejši in cenejši.

NA KAJ JE LAHKO VPLIVALO VODSTVO ŠOLE?

Ravnatelj je imel vpliv le na število učilnic, kabinetov, širino hodnikov; skratka, kar je zadevalo notranjo opremo. Ostalo, kar je zunanjega pomena: prevelika okna, kritje strehe,... pa je krivda projektanta.

VPLIVALI STE LAHKO NA ŠTEVILO UČILNIC, VENDAR PA JE KLJUB TEMU POTREBNO PRESELJEVANJE PRI POSAMEZNIH PREDMETIH - SOCIOLOGIJA, ITALIJANŠČINA, PSIHOLOGIJA,...

Preseljevanje je pač nujno zlo, ker gostimo osnovno šolo. V nasprotnem primeru tega ne bi bilo. Vsi namreč hočemo zagotoviti otrokom enozmčni pouk, zato smo osnovni šoli odstopili del naših prostorov.

ALI LAHKO NAVEDETE VIRE, KI SO OMOGOČILI GRADNJO?

S samoprispevki smo dobili več kot polovico potrebne vsote, prispevala pa je tudi Izobraževalna skupnost za gradbeništvo Slovenije, Republiška izobraževalna skupnost, gradbene organizacije združenega dela, svet za LO.

Ob koncu otvoritve je eden slavnostnih govorcev dejal:

“... Naj na koncu zaželim dobro delo učencem in njihovim učiteljem ter vsem, ki bodo delali v tem objektu in skrbeli zanj. Delovni pogoji v njem bodo bistveno boljši in bodo omogočali sodobnejše metode in oblike dela, ki so bile v sedanjih prostorih omejene. Dobro delo bo hkrati tudi oddolžitev vsem delovnim ljudem, ki so omogočili gradnjo te šole v času, ko njim samim najbolj primanjkuje denarja. Na vas samih, draga mladina in učitelji, je priložnost in obveza, da z odgovornim odnosom do objekta in opreme ter do lastnega dela in z izkazovanjem vseh vrednot svoje osebnosti dokazujete, da cenite to pridobitev in da ste je tudi vredni.”

Tako smo Ajdovci dobili moderno opremljeno šolo, na katero je bilo takrat ponosno celo mesto. Seveda je šlo samo za novo arhitekturo, širše učilnice, boljši estetski videz, dobili smo mikroskope po zadnjih trendih, amfiteatralno učilnico z zložljivimi mizicami, ki danes tako dobro služijo plonkanju.

Zanima me, koliko denarja bi terjal projekt, če bi hoteli danes na novo zgraditi šolo, pa ne v smislu stavbe kot betona, temveč institucije, kolektiva, ki bi nudil mladim nov, bolj popoln šolski program. Ali bi se to sploh dalo plačati z denarjem?

Sporočite nam hitro, da začnemo zbirati prostovoljne prispevke.

Selma Ferfolja
Darja Breclj

INTERVJU

NA TEM MESTU BI VČASIH POSTAVILI SVETIŠČE

Dogovor za srečanje z akademskim kiparjem Markom Pogačnikom je zaznamoval začetek mističnega popoldneva. Stopali sva v nepoznani, skrivnostni svet; razmišljali o novih idejah, s katerimi se bova srečali. Čutili sva nepojmljiv strah in bežali pred realnostjo. Med potjo sva se bogatili z izkušnjami, menjali podatke iz knjig, življenjskih izkušenj.

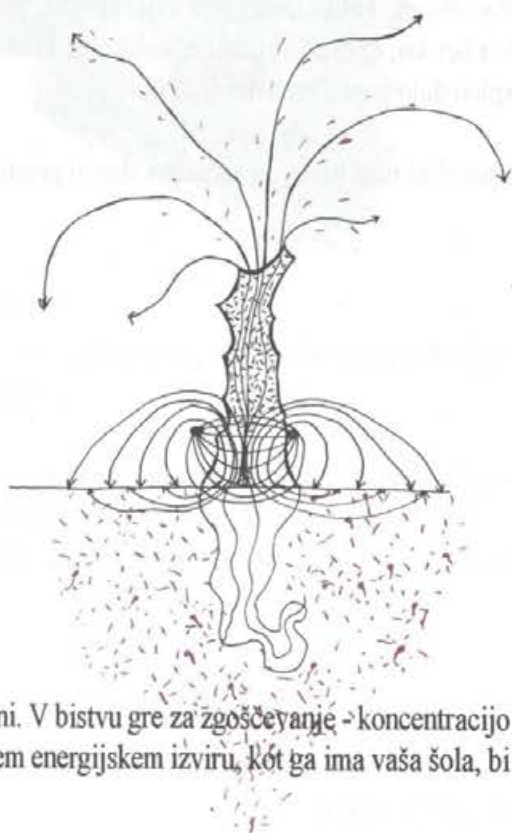
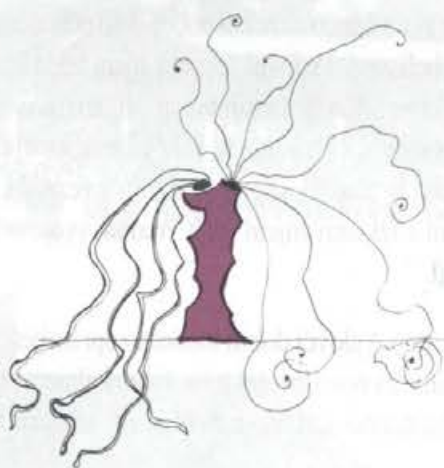
Oblil naju je val nenavadne energije. Spogledali sva se, rekoč: za zidovi te pravljичne hišice živi drugačnost - energija, ki te prevzame. Izklesane skale na desni, v sredi pa staro ognjišče. Stopili sva mednje in podzavestno začeli šepetati, svečana tišina je ustvarjala vzdušje, da sva se za hip počutili kot v svetišču.

V kuhinji je stekla beseda tudi o naši šoli, čeprav je tema izvisela v zraku, prenapolnjenem s privlačnejšimi, še nerazrešenimi vprašanji.

“Za sam začetek projekta vaše šole smo se povezali trije: slikar Franci Golob, arhitekt Franc Princes in jaz. Hoteli smo ustvariti popolno zgradbo v barvi, obliki in funkcionalnosti. Moja naloga je bila poskrbeti za obliko, razgibanost in harmonijo med objekti. Ta polzaprt atrij s krogom in stebrom na sredini sem si zamislil kot nekak trebuh; s svojo lastno sredico, z lastnim izvirok kozmične energije. In ta okrogla plošča zaobsega žarčenje podtalne vode, ki privre v obliki pare naravnost iz magme. Utekočinjena se nato pod površjem preusmeri na različne konce. Stebri, ki si sledijo vzporedno z glavno silnico (ta poteka med šolo in dijaškim domom v smeri proti Školu) predstavljajo abstrahirane človeške kipe, ki s svojo pokončnostjo spominjajo na antične podporne figure.

V tej liniji raste tudi drevo, ki sem ga moral zaščititi s kamni. V bistvu gre za zgoščevanje - koncentracijo energij, kot so to počeli že par tisočletij pred nami. Na takem energijskem izviru, kot ga ima vaša šola, bi včasih postavili svetišče.

Mnogi me sprašujejo, kako sodeluje pri tem negativna energija. Rekel bom: Negativno predznačena energija je prav tako potrebna, ker plus brez minusa ne more obstajati. Sama po sebi nikakor ni škodljiva, toda človek jo prenese le do določene mere, zato bi bilo življenje na takem mestu prav gotovo moteno.

Celoten kompleks sem si predstavljal dosti bolj razgibano, svobodno, kar bi izpostavilo medsebojno vplivanje kozmične in zemeljske energije. To naj bi bil živ organizem, ki simbolično predstavlja naravno spreminjanje in ponovno rojevanje življenja.

V večnamenskem prostoru sem oblikoval neke vrste stensko grafiko, ki prikazuje štiri letne čase (ta se je kasneje pojavila tudi na ovitku vašega šolskega glasila), prikaz narave kot prvinskega gibalca vseh ostalih sil.

Steklo, ki meji notranji in zunanji prostor, simbolizira uprtost v svet, drevo pa, ki je že onkraj te meje, dejansko deluje kot srce, kot utrip življenja.

Njegova pozitivna energija se nato zliva z negativno iz stebrov, ki sem jo že prej omenil. Lok se nekako zaključi v energijskem polju plošče, ki zame še vedno ostaja simbol maternice.

Škoda je le, da se je to energijsko bogastvo vašega prostora nekako umirilo v togosti in geometrijski pravilnosti betona. Za moj okus so s tem stvari postale nekako mrtve, preveč matematične. Mogoče bi se moral za svojo zamisel bolj potegovati.”

z Markom Pogačnikom sva se pogovarjali Nina in Darja

SPOMINI NA GIMNAZIJSKA LETA

“A TI TATA SI TUDI HODU V GIMNAZIJO?”

Si lahko predstavljate, da je obstajala ajdovska gimnazija že v petdesetih letih tega stoletja? Pouk je sicer potekal v drugi, pol manjši stavbi, morali so nositi uniforme, bili so brez mikroskopov, brez grafoskopov, sploh se jim ni bilo teba učiti genetike, ker za DNK še vedeli niso, eden pomembnih tujih jezikov je bila seveda ruščina, tudi matematika ni šla v nobene podrobnosti, kot so npr. polare ali diferenciali, ideologija je bila takrat nekoliko drugačna, profesorji so se pač delili v dve skupini: eni so jo skušali vcepiti v glavo, drugi pa so v teh stvareh ostajali nepristranski.

Ena izmed legend ajdovske gimnazije, ki je nedvomno spadala v drugo skupino, je bil prof. Bizjak, zgodovinar, filozof, pedagog, človek. Ostal je spominu marsikaterih ajdovskih dijakov.

Tudi mojemu očetu še po 30-ih letih ni zbrisalo iz glave te tako zanimive in neponovljive osebnosti, ki je burila vetrove tako ostalim profesorjem kot tudi dijakom.

KAKO JE IZGLEDALO TVOJE PRVO SREČANJE Z NJIM? KAKŠEN VTIS JE NAREDIL NATE?

Že od prve ure dalje nas je vedno znova presenečal. Ko je stopil prvič v razred, je svoj predstavitveni proces opravil kot nekakšno nujno zlo: “Jaz sem Šuštar Franc.” Nikoli ni maral teh formalnih obredov in tudi se ni spuščal v stvari, ki niso bile neposredno v zvezi s predavanjem. Že v par dneh si je pridobil avtoriteto. Bil je edini, ki smo ga klicali profesor, mislim, da si je to tudi zaslužil. O teh stvareh danes drugače razmišljam, ker gledam z distance. Če pa prav pomislim na tiste čase, moram priznati, da smo se ga vsi bali kot zmaja. Milosti ni poznal, tako da se je večkrat začelo: “Alajmo, Batagelj, Brecej, Brecej, Brecej!” (bili smo namreč trije), in končalo z večkratnim ponavljanjem: “Pojdi, teslo, ena!”

Če je slučajno zneslo za pozitivno, nikoli nisi zvedel za oceno, ker so takrat te stvari večinoma skrivaj počeli.

JE DOBIL KAK VZDEVEK?

V eni izmed takih situacij, ko je spraševal, smo mu dali novo ime - Pešk. Zdelo se nam je, da mu nadvse pristaja.

KAKO SO IZGLEDALA NJEGOVA PREDAVANJA? JE ZNAL PRITEGNITI POZORNOST?

Zanimivo, njegova ura ni bila nikoli dolgočasna. Znal je predavati na nek poseben način, da te je povleklo v problem obravnavane snovi; začel si razmišljati, ne da bi te on v to silil. Pri filozofiji je imel posebno rad Nietzscheja, pri čemer pa se je trudil ostati "politično neobarvan"; kar sem vedno občudoval.

Pri zgodovini je NOB zelo na hitro odpredaval; ob takih kočljivih stvareh se raje ni ustavljal. Več je govoril o francoski revoluciji, preporodu, o Avstro-Ogrski...

Nova posebnost, ki sem jo prvič in zadnjič srečal pri njem, je bilo to, da nikdar ni odprl učbenika ali bral iz zapiskov. Ves štiriletni program je odpel iz svoje glave, kar pa danes redkokje srečamo.

SE TI ZDI, DA SE JE S KOLEKTIVOM UJEL?

Ne, nikakor ne. Zanje je bil čudak svoje vrste in to je bilo vse, kar so o njem vedeli. V bistvu pa so se zdeli tudi oni njemu nenormalni.

SE JE Z VAMI KDAJ POGOVARJAL O ŽIVLJENJSKIH PROBLEMIH? TAKRAT PROFESORJI NAMREČ NISO IMELI NAVADE VZPOSTAVLJATI PRIJATELJSKIH STIKOV Z UČENCI?

Mogoče se nam je s tega zornega kota večkrat približal prav zaradi tega, ker je bil naš razrednik. Drugi tega resnično niso nikoli počeli. O življenju je znal govoriti, da bi ga človek poslušal ure in ure. Sicer pa razrednih ur nismo imeli. Tudi govorilnih ne, hvala Bogu.

TOREJ VAS JE KOT RAZREDNIK SPREMLJAL TUDI NA MATURANTSKI IZLET?

Ja, toda na žalost je prišlo do lažjega incidenta. S seboj smo povabili še prof. Matičiča, ki je izhajal iz mlajšega rodu, in to se mu je malce zamerilo, ker je on nekako izgubil to voditeljsko vlogo. Mogoče je pričakoval, da bomo šli na potovanje bolj kot neka zaokrožena skupina, ki je dala skupaj že veliko dobrih in slabih izkušenj. No, na koncu smo se že čisto v redu razumeli.

Šli smo po Jugoslaviji in moram priznati, da nam je bil namesto vodiča. Videli smo ogromno, Sarajevo, Dubrovnik, Split, celo Dalmacijo, skratka, nepozabno doživetje.

IN TVOJ ODNOS DO NJEGA? SI GA IMEL RAD?

Kaj vem, preveč je bil avtoritativen, da bi kar mogel reči: "Ja, rad sem ga imel." Bal sem se ga. Pa ne samo jaz. Potem, čez par let, ko sem stvari prefiltriral, sem v bistvu spoznal, da je bil profesor, ki ga ne dobiš za vsakim vogalom, čeprav zna strašiti z ocenami danes že vsak učitelj.

On je bil drugačen. Verjel sem mu malodane vse, ker so bila njegova predavanja vedno tako prepričljiva in življenjska.

Kratek pogled nazaj in takoj začneš primerjati z današnjo situacijo. Sprašujem se, kje še delajo take profesorje? Kje je kdo, ki me bo naučil razumeti snov kot nekaj življenjskega, kar tako, za vsak dan. Ne recite, da je že prepozno, čeprav skorajda vsi umiramo od dolgočasnih in turobnih podatkov, ki obsedajo naše glave. Vzpodbudite zopet našo radovednost in ji odgovorite, pa, prosim, ne brati iz učbenika.

Darja Breclj

INTERVJU

“MISLIM, DA IMA TA GIMNAZIJA MOČ, DA OHRANJA PLEMENITE MEDČLOVEŠKE ODNOSE.”

Gospa Slamičeva, ravnateljica ajdovske osnovne šole, je del zgodovine naše šole. Srečanje z njo je pravo doživetje. Ko človek zagleda to “lepo starajočo se gospo”, kot si sama pravi, in ko z njo spregovori prve besede, je naravnost očaran.

Ivana Slamič je po poklicu profesorica slovenskega jezika in književnosti, a sama o sebi pravi, da je zgolj učiteljica, ker “učí in se učí”. Doštudirala je slovensko in primerjalno književnost, kot študentka pa so jo zanimale ruščina, francoščina in italijanščina. Svoje znanje je širila tudi v srbski in hrvaški književnosti, sodelovala na filmskih seminarjih, zelo redno zahajala v gledališče ter se zanimala za umetnost. Tako je sodelovala z gospo Nežko Mikuževo in o tem pravi: “Zelo sem jo izkoriščala in se ji pustila poučevati.”

Na gimnazijo v Ajdovščini je prišla 1968. leta, komaj 23 let stara in zelo zelena. Vodila je dramski in literarni krožek, šolsko glasilo Izvir in sodelovala s svojimi dijaki na Cankarjevih tekmovanjih in v raznih raziskovalnih nalogah.

KAKO STE ZAČELI Z DELOM IN KAKŠEN JE BIL SPREJEM MED UČENCI?

V razredu sem se odlično počutila. Najprej sem poučevala 1. letnike in delala v knjižnici. Z vsemi sem se zelo dobro razumela in z večino še danes ohranjam dobre prijateljske odnose.

ČE BI DANES KOGA VPRAŠALI, KAJ MENI O VAŠEM DELU, BI GOTOVO REKEL, DA STE ZA ŠOLO ŽIVELI. KAJ MENITE O TEJ IZJAVI?

No, ker takrat še nisem imela družine, sem imela časa na pretek. In ta čas sem porabila za življenje in delo z dijaki. Bilo mi je v posebno zadovoljstvo, da človek lahko kaj naredi zase, za svojo lastno dušo.

ŠE DANES SE VAŠI BIVŠI DIJAKI SPOMINJAJO VAŠEGA POSEBNEGA NAČINA POUČEVANJA IN ZANIMIVEGA PRISTOPA.

Zelo sem vesela, če se moji dijaki spominjajo ur slovenščine kot dobrih ur. Mojemu načinu poučevanja pravimo interdisciplinarno ali medpredmetno povezovanje. Umetnost in literaturo sem poskušala voditi v korak. Moj pristop je učence privlačil in zato so mi radi prisluhnili. Spominjam se, ko smo imeli namesto govornih vaj diskusije na določeno temo. Te ure so bile drugačne, pestrejše. Spominjam pa se tudi posebnih vrst učnih ur, kot na primer trening zaznavanja. Vsak izmed dijakov je imel jabolko. Začel je gristi jabolko prvi in tako vsak naslednji, mi pa smo v grobni tišini poslušali zvok. Omeniti pa moram tudi ure kreativnega pisanja. Načrtno sem gojila tudi pisanje seminarских nalog in mislim, da so dijaki to dobro obvladali.

ALI SE MORDA SPOMNITE. ČE STE KDAJ KAKEMU UČENCU NAPRAVILI KRIVICO?

Zdi se mi, da sem se trudila, da se mi to ne bi dogajalo, vem pa tudi, da se mi je zgodilo, da sem naredila tudi kako krivico. Spominjam se na primer nekega dijaka, ki sem ga pretirano mučila z neko temo. Pa še kaj bi se našlo.

VODILI STE IZVIR. KAKO JE POTEKALO VAŠE DELO?

Nekatere generacije so bile izjemno vedoželjne in zahtevne. Prav tako tudi dijaki, ki so sodelovali pri šolskem glasilu. Z njimi sem se dobro ujemala, z velikim veseljem pa se spominjam, kako sem se morala temeljito pripravljati, študirati in biti z vsem na tekočem. Naše glasilo je bilo nekaj časa konceptualistično. V njem je bil prilepljen toaletni papir, zobotrebeci, odtisi našminkanih ustnic in še vse mogoče. Tak časopis je bil zanimivejši.

VODILI STE TUDI DRAMSKI KROŽEK. KAKO PA STE TAM SODELOVALI Z UČENCI?

Pri dramskem krožku smo se imeli imenitno. Od takrat se je ohranilo mnogo anekdot. Kateregakoli dijaka izločiti, bi bilo nepošteno. Moram reči, da sem bila pogumna. Z dijaki sem si privoščila prevoz z DYANO tri dni po tem, ko sem jo dobila. Spomnim se, kako so bili vsi prisotni blede od strahu. Ženske so v avtu kričale, mi pa smo mirno vijugali po cesti na Gori. Vse skupaj je sicer izgledalo dokaj čudno, ampak bilo nam je lepo. Od doživljajev v dramskem krožku se spominjam scene Etbina Brasa, pa lčeta Mermolja, ki je nastopal v mavcu. Ne bom pozabila tudi na Danila Zavrtanika, ki je danes "doktor od kvarkov" na Inštitutu Jožef Štefan, kako je spremenil neko pesem. Na vajah je ves čas govoril namesto: za svobodo med gorami, za svobodo med nogami. Jaz sem seveda protestirala in mu rekla: "Prvo, kar boš rekel na odru, bo svoboda med nogami." On pa: "Nje jst." Na odru pa je njegov verz izgledal takole:

"V boj, Primorci,

puntarski sinovi,

v boj, Primorci za svobodo med nogami!"

V našem krožku je stara krožkarska klapa zelo težko sprejemala nove člane. Ko je mednje prišel kak prvošolec, so znali biti precej nesramni. Treba jih je bilo utišati s kvaliteto. Tako se spominjam, kako sva s tedanjo prvošolko in sedanjo profesorico Bruno Vuga naskrivaj vadili in nato jih je utišala s pripovedjo pesmi Samo milijon nas je. Na koncu je bila sprejeta.

MED ZNANIMI SLOVENCJI JE TUDI PRECEJ VAŠIH DIJAKOV, PA TUDI SLAVISTOV. KDO VSE SE JE UDELEŽEVAL VAŠIH UR SLOVENŠČINE?

Z veseljem se spominjam vseh svojih učencev, med njimi tudi tistih, ki so postali slavisti. Teh je bilo v tistih časih kar dosti: lče Mermolja (Radio Nova), Majda Plahuta (novinarka Primorskih novic), Bruna Vuga in Zdenka Blažko (profesorici slovenskega jezika), Majda Vidrih (poučuje na srednji šoli v Gorici), Ksenija Černigoj in Silvana Mislej (moji sodelavki na osnovni šoli) in drugi. Včasih imam občutek, da je bilo slavistov kar preveč. Zgodilo se je, da so se tudi nekateri starši jezili, kot npr. takrat, ko me je neki oče napadel, kaj da sem zakrivila, da je njihova hči šla študirat slavistiko. Med svojimi učenci naj omenim še današnje zdravnike, ki so tudi bili moji učenci: Vlasto Iljič Breclj, Bogdana Breclja, Matijo Božiča in Milenko Žitko. Moja učenka je bila tudi Alenka Bizjak Nusdorfer, pedagoginja. Tu so še simpatični Miha Pišlar, pa duhoviti farmacevt Gašper iz Vipave, sedanji duhovnik Bogdan Vidmar iz Postojne, pa Jože Tomažič in Franc Koren, ki sta tudi pesnikovala. Spominjam se poezije Silve Copic, likovnice na Otlici in še bi lahko naštevala, pa bi morda koga po nesreči izpustila. No, naj omenim še Eda Pelicona (Radio Nova), ki je bil tudi moj dijak. Ta mi je na koncu nekega spisa napisal: "Uporabite rezervne vejice po potrebi." Jaz sem jih seveda uporabila in dopisala: "Uporabila sem jih pol, ostale naj ostanejo za drugič." Ob tem se spominjam še nekega duhoviteža. Ta se je imenoval Domagaj Bratrič Fratrič. Venomer sem mu govorila, da se besedico življenjski piše z dvema -j. Ta pa, ne bodi ga treba, mi je napisal: življenski. In vsi drugi, neimenovani, dobri, pošteni ljudje.

KAJ PA KOLEKTIV, SODELAVCI? KAKO STE SE RAZUMELI?

Ko sem še poučevala na gimnaziji, so postajali moji sodelavci bivši dijaki (Zdenka Blažko, Dušan Bolko, Ivica Blažko). To je bil zame izziv. Z njimi je bilo treba graditi drugačne odnose. Treba je bilo pozabiti na odnos učenec - učitelj, kar pa ni bilo težko.

ALI STE POUČEVALI SAMO GIMNAZIJCE?

Ne. Učila sem tudi mesarje, ki jih še danes srečujem, ampak ne več v mesnici, ker sem vegetarijanka. Poučevala pa sem tudi zidarje. Najbolj sem bila vesela priznanja, ki mi ga je v skrajšanem programu smeri gradbinec I. dal Omer Hadžič. Dejal je: "Jebo vam bog majku, tovarišice, ali zaista ste ovo lepo kazali."

ALI SE VAM ZDI POMEMBNO, DA IMA AJDOVŠČINA SREDNJO ŠOLO?

Sodim, da je za Ajdovščino zelo pomembno, da ima gimnazijo. Srednja šola je duhovni izvir občine. Tudi ajdovska gimnazija je dala Slovincem odlične strokovnjake, saj se lahko ponašamo kar z nekaj doktorji znanosti (Gvido Bratina, Danilo Zavrtnik, Tomaž Škapin...). Za kraj je zelo pomembno, da ima srednjo šolo.”

IN KAKO SE JE GIMNAZIJA VTISNILA V VAŠ SPOMIN?

Vse stvari v gimnaziji niso bile lepe. Tako kot v življenju ne morejo biti samo lepe stvari. Ampak z ljudmi je že tako, da pozabljamo grdo in se spominjamo lepega. Morda sem natrosila preveč lepih stvari, toda življenje v razredu in na šoli je bilo lepo. Po teh časih se mi kar toži. Z veseljem bi sprejela kak nov izziv poučevanja. Mislim, da se ne bojim niti kataloga znanja niti mature. Ampak zdaj sem drugje. Sem na osnovni šoli, kjer se trudim, da bi bilo moje ravnateljstvo čimmanj uradniško. To, kar šolo gradi, so pošteni odnosi, med učitelji, med učenci in starši. Svojo učiteljsko lakoto malce tolažim s poučevanjem etike na osnovni šoli, z velikim veseljem pa še vedno pripravim kakšen literarni večer v Lavričevi knjižnici. To je nadomestitev za moje delo z gimnazijci. Še danes se rada srečam z bivšimi sodelavci, predvsem z Lojzeto Likarjem, z Nežko Mikuževo in seveda s svojim ravnateljem, ki me pozna že od šestega razreda osnovne šole dalje. Nekateri moji bivši sodelavci so že upokojeni. Mnogo sem preživela z Maro Boštjančičevo in Silvo Severjevo. Velikokrat se tudi spomnim Lojzeta Bizjaka, posebneža in velikega izobraženca. In ko me pot zanese na Štajersko, grem na Pobrežje, kjer je pokopana Novakova... Mislim, da ima ta gimnazija v sebi moč, da ohranja plemenite medčloveške odnose.

Ob prijetnem popoldnevu z gospo Slamičevo sva sklenili, da to “lepo starajočo se gospo” še kdaj obišeča. Ko sva se ji na koncu zahvalili in ugotovili, da nama je s svojim zanimivim pripovedovanjem pravzaprav polepšala dan, se nama je nasmehnila in tiho zaprla duri svojega srca.

Manja KRAPEŽ
Saša KODRIČ

ŠE POMNITE, TOVARIŠI?

Se spominjate Jugoslavije?

“Jugoslavija je bila naša domovina in to včasih še vedno ostaja. Ne moreš se kar odtrgati.” Dubrovnik, srbski samostan, Sarajevo, Ohrid....

Ste že bili tam?

Se lahko pohvalite, da ste prehodili mostarski most, da ste bili tam, kjer so danes le ruševine in kup pogorišča?

Še pred nekaj leti so ta področja spoznali tudi dijaki v okviru maturantskih izletov.

Včasih so bili maturantski izleti obvezni. V bistvu so bile to ekskurzije - priložnost, da na nevsiljiv in sproščen način spoznaš svojo domovino in od tega odneseš vsaj nekaj. Dijaki so si pot izbrali sami in bili obenem tudi vodiči. Izvoljen je bil organizacijski odbor. Pred odhodom so pripravili referate in se pogovarjali o tem - torej so odšli na pot pripravljani.

Organizacija se je začela že približno pol leta pred odhodom (rezerviranje prenočišč, zbiranje denarja). Na začetku so izleti trajali tudi do štirinajst dni, kasneje pa se čedalje bolj krajšajo, kar privede do zelo natrpanega in naporega urnika. Večinoma je šlo za potovanja z avtobusi, prenočišča pa so večinoma mladinski ali študentski domovi, samo izjemoma hoteli ali šotori.

Zanimivo je bilo zbiranje denarja: dijaki so ga nekaj prihranili sami (mimogrede: pojavijo se tudi simptomi podhranjenosti, živčna prenapetost, odrekanje osnovnim življenjskim potrebam - disco, cigarete, nova pričeška...), velik delež denarja pa so prispevale tudi ajdovske tovarne, kot so Mlinotest, Fructal... Kasneje pa so podarile svoje prehrambene izdelke: sokove, piškote...

Klasična proga je potekala nekako takole: Jasenovac, Bihač, Banja Luka, Drvar, Travnik, Sarajevo, Sutjeska, po dolini Pive, Morače, Titograd, Cetinje, Lovčen ter vračanje preko Dubrovnika po Dalmaciji...

Pa vendar poleg vseh teh znamenitosti in mest ostaja najbolj v spominu prav neverjetna prijaznost ljudi, ki so vedno pripravljeni priskočiti na pomoč. Iz vsega tega seveda izstopa Sarajevo.

“V človeku ostane predvsem doživljanje mesta. Takrat se ni videlo, da živijo v mestu trije narodi. Sarajevčani so mi ostali v spominu kot zelo svetovljanski, razgledani, domiselni, kot ljudje z izrednim smislom za pogovor, dovtype...” Vendar se na zadnjih potovanjih že kaže nestrpnost - predvsem do Albancev v Srbiji.

In če se dotaknemo zabave?

Seveda brez tega ne gre. Večinoma je bilo potovanje razdeljeno na dva dela: v prvem delu spoznavanje in ogledovanje znamenitosti, potem pa zadnji dan ali dva “počivanje” (lenarjenje na plaži) največkrat v Dubrovniku.

Ena izmed prednosti prenočevanja v mladinskih ali študentskih domovih pa so bile razne prireditve, plesi in spoznavanje vrstnikov. Učitelji so bili seveda primorani spremljati dijake tudi v disco. “Včasih smo zaradi zabave spali le štiri ure. V normalnih okoliščinah si takega tempa življenja niti v sanjah ne bi mogli predstavljati. Štiri ure smo spali, ampak intenzivno, in s tem dobili moč za naslednji dan.”

“Včasih se je zgodilo, da so se dijaki sprostiti tudi več, kot je treba, vedeli pa so, da morajo biti naslednje jutro pripravljeni.”

Nasplošno so se imeli lepo, saj je bil marsikdo med njimi prvič od doma za več dni.

Na teh izletih pa pride tudi do spoznavanja dijakov in učiteljev po čisto človeški plati: strah, ki je tako zelo prisoten v razredu, izgine. Vendar pa so medtem, ko se dijaki brezskrbno zabavajo, učitelji izpostavljeni velikemu pritisku.

“Dijaki mislijo, da nam naredijo uslugo, ko nas povabijo na izlet. Vendar je to predvsem velika obremenitev in odgovornost.”

Spomini ostanejo: pretep v Sarajevu, bolhe v Makedoniji, obupna hrana ali “gladovni štrajk” in sploh obupno smrčanje. Tako se zgodi, da se učitelji naslednje jutro zbudijo daleč stran od tabora, ki je bil prejšnji večer postavljen v krogu, ker se učenci zaradi neznoznega smrčanja učiteljev preselijo drugam. In seveda zamenjevanje maturantov iz Slovenije za Slovake, kar se je dogajalo v Črni gori.

Najpomembnejši pa je bil ta občutek domačnosti, občutek varnosti v svoji domovini, da si sprejet...

Danes seveda ni več tako. Odhajamo v daljne in tuje dežele, da bi se imeli lepo, in bežimo od majhne Slovenije, v kateri “se nič ne dogaja”.

Danes nam pomeni maturantski izlet le:

“Sonce, vročina, žur”

“Morje, dosti denarja, žur”

“Smeh, ples, disco”

Helena Peljhan
Jasna Medjedovič

UČITELJ

Ta zapis ni strokovna razprava o delu in liku učitelja, ampak osebni pogled na tematiko, razmišljanje, ki je rezultat mnogih izkušenj v šolstvu in izobraževanju.

Čeprav starih modrosti ne spoštujemo več, pa morda še vedno velja naslednja trditev, da "šolmoštra, fajmoštra in dohtarja" ni mogoče narediti, mora se roditi. Učiteljevanje torej pojmem bolj kot poslanstvo, manj kot poklic. Gustav Šilih (1893 - 1961), slovenski pedagog, je to posebno nadarjenost za poučevanje imenoval "prirodni dar", ki vključuje predvsem komunikacijske sposobnosti in nekatere osebnostne lastnosti, saj učitelj s svojim osebnim zgledom oblikuje učenčevo osebnost. Imeti mora notranji interes za delo z mladino, kar pomeni, da bi se pri ponovnem odločanju za poklic enako odločil. Učitelj se odlikuje po čustveni stabilnosti, usmerjenosti v optimizem, pravičnem in objektivnem vzgojnem ravnanju.

Učitelj mora imeti avtoriteto med učenci.

Avtoritete v razredu se ne da izsiliti, kot ne spoštovanja: ne moremo ga vzeti, mora nam ga nekdo dati. Če hoče učitelj pri učencih pridobiti spoštovanje, mora najprej njih same spoštovati. Med učenci in učiteljem mora biti pravilna razdalja. Ne sme biti predaletč in nedostopen, a vendar dovolj daleč, da bo učenec čutil do njega spoštovanje. To pravo razdaljo mora najti učitelj, ne učenec!

V razredu se mora učitelj obvladati. Nikdar ne bo mogel obvladati razreda, če ne zna obvladati samega sebe. Če se učitelj razjezi, ko ga razjezijo učenci, pomeni, da oni obvladajo njega in ne on njih. To ne pomeni, da ne bi kdaj smel "skočiti iz kože", ampak le tedaj, ko to sam hoče, ne pa, ko ga učenci napeljejo k temu. Učitelj naj ne dovoli učencem misliti, česa vsega ne znajo in ne zmorejo. Mlademu človeku je potrebno vcepiti v glavo misel, da zmore vse, če le hoče. Naj si svoj svet usmeri na znak plus in ne na minus. Tako se bo vsakega dela lotil z mislijo, da ga bo opravil po svojih najboljših močeh in si nehal izmišljati vzroke, zakaj nečesa ne more narediti.

Učitelj ima v rokah vsemogočno orožje - ocene. Z njimi usodno vpliva na življenje učencev in razmere v družinah. Vendar pa je istočasno, ko ocenjuje znanje učencev, tudi sam izpostavljen ocenjevanju, mnogo širšemu in globljemu, kot ga izvaja sam. Noben poklic ni tako zelo ocenjevan, kot je učiteljev. Medtem ko učitelj postavlja na tehtnico učenčevo znanje, je vrednoten tudi sam, kot učitelj in kot človek, odmerjajo se njegove človeške kvalitete. Tudi zato je ocenjevanje najmanj prijetno delo za učitelja.

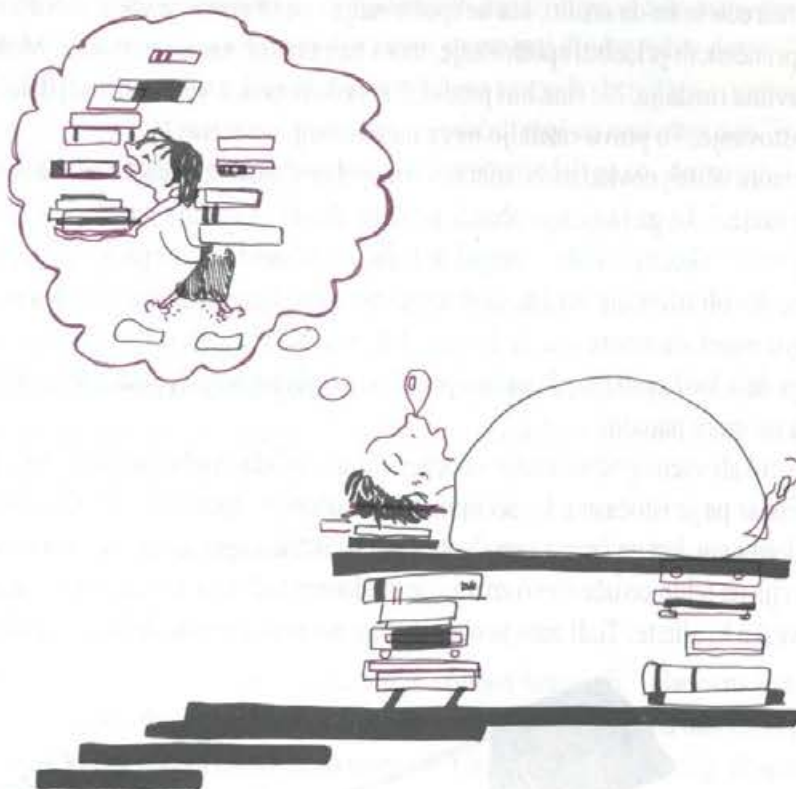
Učitelja obremenjujejo stereotipi o dobrem učitelju, idealnem v vseh ozirih. Splošne resnice o delu učitelja so spremenjene v absolutne resnice, ki zanikajo izjemne situacije, v katerih je nemogoče ravnati kot dober učitelj.

- Dober učitelj zna motivirati učence za delo, saj je za to usposobljen, vendar se bo tudi najboljšemu zgodilo, da kakšnega učenca ne bo mogel pripraviti k učenju.

- Dober učitelj razume učence in njihove težave, vendar tudi on težko prenaša, če mu učenec onemogoča delo z nemirnostjo, je nesramen ali žaljiv.

- Dober učitelj ne žali učencev, se iz njih ne norčuje in jih ne ponižuje, vendar to ne pomeni, da jim ne bi smel sporočiti, kdaj se sam z njihove strani čuti oviranega ali premalo upoštevanega.

- Dober učitelj zna učinkovito poučevati, vendar tudi on ne more naučiti kakega učenca prav vsega. Če je še tako dober, bo imel tudi neuspešne učence.

- Dober učitelj je pravičen, toda tudi najbolj pravičnemu se bo zgodilo, da bo naredil krivico, da bo napačno ocenil znanje in prizadel učenca.

Učitelj se mora zavedati, kako velika in usodna je njegova vloga v današnjem času, ker je za dobo, ki prihaja, samo znanje mnogo premalo.

Pomembna je učiteljeva zavest, da oblikuje človeka. Na svoji poti do "dobrega učitelja" se mora vsak učitelj marsičesa naučiti od učencev. "Dober učitelj bo postal tedaj, ko bo - dober človek! Zgraditi človeka v sebi in v svojih učencih je težka naloga, mnogo težja, kot predelati učbenik. Vsak učitelj, ki se je odločil za to pot, bo uspel, ne čez noč, a počasi in vztrajno, gotovo."*

*D.Kunaver: Mlademu učitelju na pot, Ljubljana, 92

ANKETA: DOBER UČITELJ

Anketo smo izvedli v 3. letnikih, 2 gimnazijskih in 2 tekstilnih razredih. Odgovarjalo je 127 dijakov in dijakinj.

BREZ
ODGOVORA

1. Kakšen učitelj je zate dober?

a) RADODAREN	b) NEPRISTRANSKI	c) DOBER PEDAGOG IN
SPLOŠNO RAZGLEDAN
5%	30%	65%

2. Kakšni učitelji so ti všeč?

a) STROGI	b) RAZUMEVAJOČI	c) TAKI, DA PRI NJIH
LAHKO POČNEŠ, KAR HOČEŠ
4%	87%	9%

3. Kaj ti pomeni "učitelj"?

a) PREDMET
POSMEHA	b) DOSTOJANSTVENO
OSEBO Z DOLOČENIM
ZNANJEM	c) ŠKATLO ZNANJA	
3%	70%	25%	2%

4. Kakšen učitelj bi bil ti:

a) NE BI SPRAŠEVAL
IN DAJAL KONTRO-
LNIH NALOG, UVE-
DEL BI NOV NAČIN
OCENJEVANJA	b) STROG	c) MILA JERA	
60%	35%	2%	3%

5. So ti všeč učitelji na naši šoli:

a) DA	b) NE	c) NEKATERI DA,
NEKATERI NE
3%	14%	83%

6. Kaj meniš, kateri učitelj je najboljši:

- gimnazijci:	Lojze Likar	30 glasov
- tekstilke:	Nataša Martinuč	22 glasov

7. Rad učitelja poimenuješ z vzdevkom:

a) TO MI JE V
UŽITEK	b) NE	c) KAKOR KDAJ
21%	9%	70%

8. So učitelji krivi izpisovanj iz šole?

a) DA	b) NE	c) NE VEM	
27%	30%	42%	1%

9. Koga imaš raje za ravnatelja:

a) MOŠKEGA	b) ŽENSKO	c) VSEENO	
23%	19%	56%	2%

10. Čutiš, da se ti dogajajo krivice zaradi učiteljev:

a) DA	b) NE	c) PRI NEKATERIH	
		DA, PRI	
		NEKATERIH NE	
15%	20%	65%	

Se strinjate? Zakaj?

Meni pa se zde ti rezultati nekoliko sumljivi. Saj verjamem, da bi vsi radi imeli idealne učitelje - inteligentne, dobre pedagoge, razumevajoče. Le redki cenite strogost. Zakaj pa bi nekateri sami radi bili strogi? (35%) Pa še (sami) pri sebi potrkajte! Če ne bi bilo kontrolnih nalog in ne spraševanja - bi se učili? Sproti, vsak dan? Linearne funkcije, mejozo in plusquamperfekt? Res? Bog, ne daj nam profesorjev iz naše generacije. Današnji šolski sistem je zgrešen, pravijo, a nobena stvar ni tako slaba, da ne bi mogla biti še slabša - in mi bi to lahko dosegli.

Učiteljem pripenjate vzdevke le kdaj pa kdaj. Le tistim, ki jih ne marate? Dobro, a kdo ne ve, kdo je "Gigi". Pa "Brne"?

Pravite, da ne veste, kdo je kriv izpisovanja iz šole. In vseeno vam je, kdo je ravnatelj na šoli - moški ali ženska. Sploh ste tako neodločni!

Folk, zdi se mi, da niste odgovarjali pošteno! Ste se bali, da bomo izvohali, kaj je posameznik napisal?

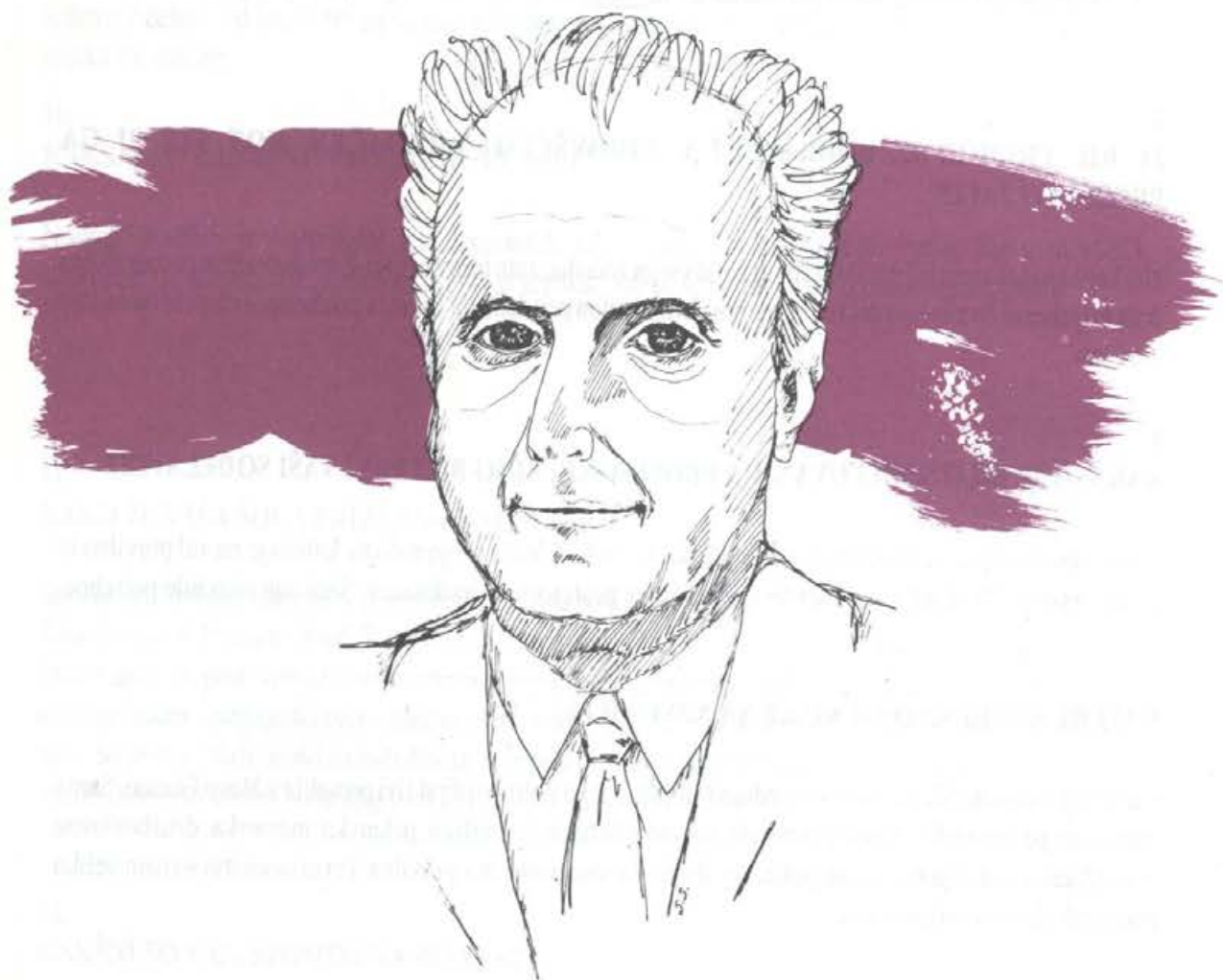
Anketo obdelali

Ines

Helena

INTERVJU

IMETI PEDAGOŠKEGA SVETNIKA ZA RAVNATELJA:

Našega pedagoškega svetnika No 1 poznam le kot dobrega smučarskega učitelja, zavzetega govornika in ljubitelja Renaultovih avtomobilov. Srečujemo se le na hodnikih ali pa pri razrednih urah, ko nas pride okregat, le malokrat pohvalit. Za vrati z napisom "ravnatelj" pa sem izvedela, kaj mu pomeni šola, delčke njegove zgodovine, marsikaj o šolskem sistemu...

1. NAJPREJ ME ZANIMA VAŠE DELO PRED PRIHODOM NA AJDOVSKO GIMNAZIJO IN KASNEJŠE RAVNATELJEVANJE:

Začel sem kot profesor na osnovni šoli Dobravlje, kjer sem poučeval zgodovino, zemljepis in nekaj fizike. Po dveh in pol letih poučevanja so me pedagoški organi Zavoda za šolstvo začeli prepričevati, da bi prevzel ravnateljstvo, ker je tedanji ravnatelj odšel na novo službeno mesto v Ajdovščino. Tako sem ravnateljaval dobrevljski šoli devetnajst let. Med tem časom pa sem kot podpredsednik občine dobil nalogo, da pripravim vse potrebno za začetek dela gimnazije v Ajdovščini. Po opravljenem delu sem bil štiri leta istočasno

ravnatelj v Dobravljah in Ajdovščini. Po prvi maturi sem se moral odločiti, ali nadaljujem pedagoško delo v Dobravljah ali naj postanem ravnatelj v ajdovski gimnaziji. Odločil sem se, da nadaljujem ravnateljevanje v Dobravljah, vendar v gimnaziji niso imeli geografa, zato sem poučeval tudi v Ajdovščini do prihoda prof. Likarja.

2.

KDO JE BIL PRED VAMI RAVNATELJ NA GIMNAZIJI?

Najprej je eno leto ravnateljeval Aldo Černigoj, kasneje pa šest let Mira Novak. Ko je ona odšla v pokoj, je prišlo do prepričevanja, da bi prevzel mesto ravnatelja. Tako sem na tej šoli ravnatelj že od 1975.

3.

JE BIL PREHOD IZ DOBRAVELJ V AJDOVŠČINO DRUGAČEN, KOT STE SI GA PREDSTAVLJALI?

Ne, kajti s to šolo sem bil v stalnih stikih že od vsega začetka, zato težav ni bilo. Zaradi svojega pedagoškega čuta in ljubezni do svojega dela se vsake štiri leta potrdim pri vladi, da želim ta poklic opravljati še nadaljnja štiri leta.

4.

KAKŠNO JE BILO SODELOVANJE S PROFESORJI, KI SO BILI PREJ VAŠI SODELAVCI?

Vedno sem imel pravičen odnos do učiteljev, saj je vsak vedel za svojo nalogo, katero je moral pravilno in dobro opraviti. Do konflikta je prišlo le z neresnim profesorjem gradbincev. Sankcije niso bile potrebne.

5.

KATERE SMERI SO OBSTAJALE NA NAŠI ŠOLI?

Gimnazija je nasledila ekonomsko srednjo šolo, ki se je po politični direktivi preselila v Novo Gorico. Sama gimnazija pa je za tako območje premalo, zato so bile tukaj še živilska, pekarska, mesarska, družboslovna in gradbena smer. Ugotovitve so pokazale, da je tekstilna usmeritev pravilna. Pri ustanovitvi so nam veliko pomagale delovne organizacije.

6.

ZAKAJ GRADBINCI NE OBSTAJAJO VEČ?

Že skoraj deset let v Sloveniji ni bilo nobenega zanimanja za to smer, tako so bili učenci le državljani Bosne in Hercegovine. Teh pa trenutno pri nas ni več. Sedaj imamo na šoli 520 dijakov (265 gimnazijcev in 255 tekstilcev).

7.

KATERE SO GLAVNE SPREMEMBE V ŠOLSLEM SISTEMU OD VAŠEGA PRIHODA?

Bilo je ogromno sprememb. Najprej sprememba iz nižje gimnazije v osem-letno osnovno šolo, iz gimnazije v usmerjeno izobraževanje (1980). Kasneje pa spet v gimnazijo in druge šole pred štirimi leti.

8.

KAKO IZBIRATE NOVE UČITELJE?

Praviloma mora vsako delovno mesto šola razpisati, ker pa se na razpis lahko javi kdorkoli, ki izpolnjuje pogoje, je praksa, da sem večino kadrov dobil že pred razpisom in je bil razpis le formalnost, ki je predpisana.

9.

KAKO JE S SELEKCIJO SLABIH UČITELJEV?

Selekcije ni, ker ni nobenega pripomočka, s katerim bi slabšega učitelja lahko odstranil. To velja tudi za šolstvo v celoti. Od leta 1995 pa bo uspeh dijaka na maturi tudi spričevalo profesorja in njegove priprave dijaka na maturo.

10.

KAKŠNI SO DANAŠNJI PROBLEMI NA ŠOLI?

Najhujši problem je v nerednem delu, izostankih, izogibanju, nesodelovanju pri pouku. Vse to pa vodi k neuspehu. To se pojavlja predvsem pri prvih letnikih, saj se še ne zavedajo pomembnosti mature.

11.

KAKO JE VAŠA ŠOLA PRIZNANA V SLOVENIJI?

Šola je zelo dobro priznana, kajti profesorji te šole sodelujejo v republiških maturitetnih komisijah (prof. Tomažič, prof. Princes). Prof. Tomažič je tudi soavtor učbenikov in je član republiške komisije za fiziko. Prof. Cigojeva, prof. Tomažič in jaz smo prejeli tudi najvišji naziv za šolsko delo - pedagoški svetnik, enajst učiteljev naziv - pedagoški svetovalec in eden - pedagoški mentor. Šola pa je tudi ena najbolj opremljenih šol v Sloveniji. Naši dijaki so tudi dokaz za uspešnost, saj dobro napredujejo na fakultetah in kasneje na svojih delovnih mestih sodelujejo z nami.

12.

KAKŠNI SO VAŠI SPOMINI NA DIJAKE?

Zelo rad se navežem nanje, zato je vsak odhod hud. Prijetno presenečenje pa je vsak obisk bivšega dijaka, ki se med študijem vrne na šolo. Da je odnos med dijaki in učitelji dober, dokazuje tudi to, da je kar tretjina naših sedanjih učiteljev obiskovala našo šolo.

13.

KAJ SPOROČATE DIJAKOM?

Od vseh mladih na naši šoli pričakujem veliko optimizma in ustvarjalne vneme, kajti le tako boste lahko prispevali k razvoju in napredku naše družbe. Učitelji se trudimo, da bi vam dali znanje in vas usposobili za študij na visokih in drugih šolah in za bodoče življenje. Zavedam pa se, da je vse to premalo, če vam skupaj z vašimi starši nismo privzgojili tudi kulturnega obnašanja ter dobrosrčnega in poštenega odnosa do sočloveka. Ta se sedaj kaže v vašem odnosu do sošolcev in učiteljev, kasneje pa v odnosu do sodelavcev. Po teh lastnostih vas bo svet sprejemal in cenil. Vsem želim, da bi letošnje in nadaljnje šolanje končali čimbolj uspešno, v veselje vas samih, vaših staršev in učiteljev.

Tina Likar

USEM MLAJŠIM:

“ČE BOMO MI ZVOZILI, BOSTE TUDI VI!”

Prestopili smo nesrečni šolski prag. Vedeli smo, da smo generacija, kateri se ponovno uvaja stari način preverjanja znanja - matura. Ko sem v osmem razredu izvedela, da tisti pred nami demonstrirajo, ker so v zadnjem hipu izvedeli, da bodo poskusni zajci, sem se čudila. Nisem vedela, v kaj se podajam. Že leta je bilo povsem normalno zaključiti gimnazijo z maturo in se nato preseliti v belo Ljubljano. Danes se vsi bojimo, da mature ne bomo opravili, potihem pa vseeno upamo, da je srhljivka o maturi le muha, ki se nam predstavlja v obliki slona.

Kako dijaki sprejemamo ta pojem, ki ga zaradi vsakodnevnih sprememb še definirati ne znamo več?

- “Matura se zdi grozna beseda - pa vendarle je to naša vstopnica na faks. Se bo pač treba veliko ... ogromno učiti!”

- “Matura, ta stvar niti ni tako zakomplicirana, kot zgloda. Menim, da je kriv kaos, ki vlada v učiteljskih krogih. Vsak si pravila razlaga po svoje.”

- “Govorijo o evropski maturi, evropskem znanju, a okoliščin, v katerih priprave potekajo, ne vidijo oziroma jih nočejo!”

Mogoče lonec, v katerem se vse kuha, le ne bi prekipeval, če se neuradne informacije ne bi dan za dnevno stekale vanj.

Vsem nam je jasno, da se bo novica o številu neuspešnih na maturi veliko hitreje razširila kot dejstvo, da je to izziv za tiste, ki trdijo, da znajo veliko več, kot kaže dvojka v spričevalu.

Spodbudna beseda ministra dr. Slavka Gabra:

“Ne glede na izbrano pot vam vsem želim veliko uspeha!”

in časopisni članki, kot npr. v Delu:

“... matura ne sme predstavljati nikakršnega strahu, dejstvo pa je, da bo njena posledica večji upad...”, niso še nikogar pomirili.

Navsezadnje: česa drugega se pa sploh bojimo, če ne misli, da nam bodo v odločilnih trenutkih klecnila kolena?

Torej bomo morali misliti le nase, upati, da bomo v dvajset procentni množici srečnežev, da bomo tudi po tej plati stopili v demokratično Evropo.

Dve leti mirnega življenja na šoli sta se spremenili v peklenski tretji letnik. Poleg izmučenih glav nam tudi statistika ne prizanaša.

uspeh - 1

Sami čutimo, da sta se med nadzorniki, voditelji in nami izoblikovala dva tabora: na eni strani univerzitetniki, ki zahtevajo znanje, potrebno za diplomsko nalogo, na drugem koncu tehtnice visimo mi, "podložniki", ki se tepemo za manjše dajatve. Profesorje, ki so zaradi pritiskov z obeh strani kot v sendviču, si podajamo, jih neusmiljeno napadamo. Ne vedo, komu bi ustregli, zato smo sklenili kompromis 1:1. Žal se ni obnesel, ker imajo ljubljanske visokosti premoč. Vladar ostane vladar, pa čeprav je pod njim tisoč fevdalcev.

Naše trpljenje ob uživanju sladkosti, ki jih ponuja šolski sistem, je neuničljivo. Sprijaznimo se z njim in ga skušajmo omiliti. Kako?

- "Učenci se učimo le zaradi ocen. Vsak profesor misli, da je njegov predmet najpomembnejši in se tako tudi obnaša. Odpraviti je potrebno številne nepomembne podrobnosti."

- "Reformiral bi predmetnik, skrčil na tiste predmete, ki jih bo posameznik potreboval v življenju. Ostale bi obravnavali na osnovni ravni - največ eno leto!"

- "Sistem bi se dalo rahlo spremeniti, če bi bilo vodstvo šole za to. Obljubljajo nam drugačen četrti letnik, za katerega smo že sestavili predmetnik, ki ustreza vsem pogojem. Pripravljenost, prizadevnost in dobra volja bosta pokazala svoje!"

Eden boljših načinov priprave na maturo so predposkusi, primeri nalog, ki veliko pomagajo k pravilni usmeritvi.

Realna slika nas je šokirala.

Začeli smo se zavedati, da bo potrebno premagati hudo konkurenco.

Na zdaj že skoraj poteptan šolski sistem letijo kritike z vseh strani. Dijaki smo nezadovoljni s prenatrpanim urnikom, zato smo si omislili novo rešitev: uvesti korenite spremembe v četrtem letniku; torej ustvariti pogoje, ki nam bodo omogočili vpis na željeno univerzo.

Kako bomo skušali nadomestiti manjkajočo snov prejšnjih let iz obdobja neinformiranosti, nevednosti? Motivacija je popolnoma zbledela, radovednost je popustila, navsezadnje nas ženejo le še številke, ki pa nimajo realne vrednosti.

Hočemo na zahod, rekoč: "Tudi naša mladina ima evropsko maturo!"

Ime - mednarodna matura - ne pove veliko.

Delo, vse priprave so neizurjene, nepravilne - sistem je zanič.

Pozanimali smo se, kako potekajo priprave v Nemčiji, kjer je zadnje leto namenjeno izključno ponavljanju predmetov, iz katerih bodo opravljali maturo.

Potrebno se bo zamisliti: Ne samo to, treba bo veliko ... preveč spremeniti.

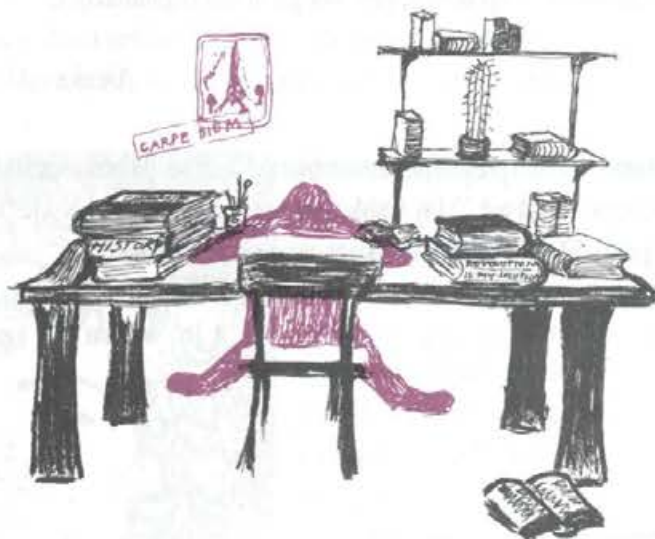
Se morda zamisliti ob naslednjih besedah?

"Šolniki največkrat pozabijo na osnovno vlogo šole. Ta bi morala dijakom odpirati možnosti in jih preoblikovati v odprte in samozavestne ljudi, ki bodo s svojimi sposobnostmi koristili družbi.

Danes prihajajo iz šol zafrustrirani in grebatorski ljudje, brez znanja in zmožnosti lastnega razmišljanja. So glas v zboru, ki gradi na sistemu. Uvedba mature je nekaj najbolj naravnega in nujno potrebnega."

Nina Hrovatin

ODURGLI SMO SVOJA BREMENA

Res, da sta samodisciplina in samostojnost pozitivni prvini, brez katerih bi v življenju težko shajali, strah in pritiski pa neizbežni, a zame osebno sta prijateljstvo in ljubezen veliko pomembnejši čustvi. Na žalost pa sta v šolskem slovarju ti dve besedi zbrisani, kot so zbrisane še druge - opravičila, nesreča, se zgodi, pomota, pozabljivost, zamuda...

Tina

Zelo neodgovoren odnos do mature ima tudi minister za šolstvo. Njegovo mnenje se namreč glasi, da je pred maturo odvečen vsak strah bodočih maturantov. To pa je popolnoma zgrešeno mnenje, saj se vsak zaveda pomembnosti mature in ga je ob tem zelo strah.

Andrej

Ko sem bil majhen, sem moral biti precej neumen. To pa zato, ker sem imel šolo rad. In ne vem, če vlada še kje večja panika, kot med učenci pred kontrolno.

Robert

Spremeniti bi se moral tudi odnos med profesorji in dijaki. Profesorji bi morali biti na šoli zaradi dijakov in ne obratno. Nesposobni profesorji bi po odločitvi dijakov morali dobiti odpoved, ne pa da morajo danes dijaki sami z bolj trdim delom kriti njihovo nesposobnost ali pa puščati luknje v lastnem znanju. V takem tipu gimnazije, kot je danes, pa bi moral vsak profesor imeti več razumevanja do tega, da poleg njegovega najpomembnejšega, najboljšega, najkoristnejšega, naj... predmeta obstajajo tudi drugi. Ravnatelj bi moral imeti vlogo nepristranskega posredovalca med obema stranema - čeprav vemo, da bi ti dve strani morali z drugačno organiziranostjo postati eno - z istim ciljem: da se dijaki čimbolje odrežejo na maturi.

- Franjo

Ali ni žalostno, da je šola kriva za smrt tolikih mladih življenj, da se mnogim zazdi življenje brez smisla in sežejo po mamilih in zabredejo v težave, ki se jih zlepa ne da rešiti.

Tanja

Na gimnaziji so v večini izdelani ostri kriteriji ocenjevanja znanja in zato imajo (imamo) številni, če ne že kar vsi, nadpovprečno znanje in nižji učni uspeh, kot ga imajo negimnazijci.

Alenka

Nihče je ne razume. Mama jo samo preganja, samo sitnari: "Uči se, da boš uspešno končala šolo, ker dobro veš, da brez šole danes ne pomeniš nič." Joj, kolikokrat je vse to že slišala! Nikjer nima opore, vsi govorijo isto. Kolikokrat je že pomislila, da bi skočila skozi okno ali pod vlak.

Tina

MOJIH PRVIH TRIDESET LET

Ali veste, kako hitro mine trideset delovnih let? Ne veste in prepričana sem, da boste verjeli šele takrat, ko jih boste sami preživel. Meni se zdi, kot da so vsa ta leta kar švignila mimo mene.

Moja prva služba je bilo delovno mesto učitelja nemščine na Ekonomski srednji šoli v Ajdovščini, ki pa je že takrat začela odmirati, saj so samo še tisti dijaki, ki so se vpisali v prvi letnik v šol. letu 1963/64, opravljali maturo pri nas. Že naslednje leto smo vzporedno z ekonomci vpisali en razred gimnazijcev, kjer sem začela s poučevanjem francoščine. Postopoma je gimnazija rasla in postala tudi edina srednja šola v mestu. Iz premajhnih prostorov na Idrijski cesti /tam je danes zobna ambulanta ZD/ smo se preselili, mislim da l. 1967, v stavbo na osnovni šoli in ostali tam vse do leta 1982.

Šola ni bila velika. Imeli smo po dve, le izjemoma tri paralelke. Tudi število dijakov v razredu je bilo idealno - do 25 - in meni se je zdelo, da nas je pravzaprav le za eno veliko družino. Seveda vse ni bilo idealno. Tudi pri nas smo imeli dobre in slabše učence. Slabši so trepetali pred urami francoščine in priznam, da tega nisem mogla razumeti, saj je bil moj edini cilj ta, da jih naučim jezika, ki ga bodo lahko koristno uporabili v življenju, ne pa, da jih spravljam v strah. Enako pomembno kot metoda dela je bilo zame ocenjevanje. Skušala sem biti enako "pravična" do vsakega dijaka ne glede na barvo

oči ali las. Prav zato se mi je zdelo čudno, da se me nekateri bojijo. Mogoče jih je spravljala v obup moja prevelika točnost prihajanja v razred, saj so me vedno opozarjali, da še ni zvonilo in da niso imeli časa prepisati domačih nalog. Tudi med poukom je v razredu vladala tišina. In če primerjam tiste ure z današnjimi, potem iz tega lahko sklenem, da se me danes dijaki ne bojijo več, ker med poukom ne prestopajo. Če se ozrem nazaj, potem naj povem, da mi je bil še posebej všeč odnos med dijaki in učitelji. Najbolj živo so mi ostale v spominu šolske prireditve, ki so bile kar pogoste: novoletne zabave, ko so nas dijaki več kot odlično posnemali; športni dnevi, kjer smo se skupaj z njimi trudili na smučeh ali hodili na pohode; šolski izleti, ki so nas še posebej zblíževali in ki so mi dajali priložnost spoznati njihove želje pa tudi strah in negotovost ob razmišljanju, če so izbrali pravo pot. Nepozabni pa bodo ostali maturantski izleti, ki so trajali kar po deset dni in na katerih smo se vedno lepo imeli, videli pa veliko kulturnih znamenitosti, ki jih danes ni več.

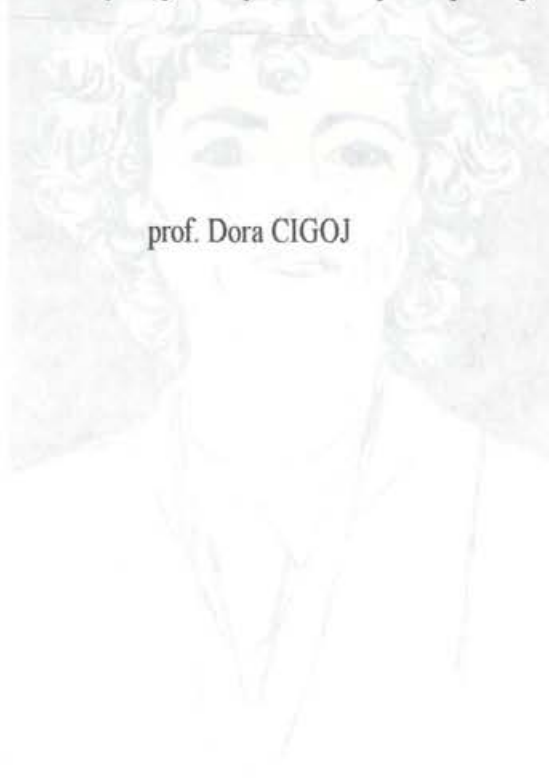
Spremembe v gimnazijskem programu, ki so se začele z uvajanjem samoupravljanja, mi niso bile všeč, ker je prav predmet samoupravljanje vzel drugemu tujemu jeziku - pri nas francoščini - po eno uro v vsakem letniku. Z uvedbo usmerjenega izobraževanja pa tudi gimnazije ni bilo več. Dobili smo gradbeno šolo, kjer so se izobraževali za poklic predvsem zidarji in tesarji, pa tudi nekaj letnikov gradbenih tehnikov se je izšolalo pri nas. Šola je postala velika in ne več tako prijetna. Predvsem pa je škoda, da je padla kvaliteta znanja, ki nam jo je uspelo doseči v gimnaziji.

Vzporedno z gradbeno šolo in programom za izobraževanje šivilj smo si priborili še en oddelek družboslovne usmeritve. Na srečo smo pri tej usmeritvi vztrajali le dve leti. Zakaj na srečo? To je bila usmeritev z velikim številom predmetov, kjer pa se je snov prekrivala, ponavljala, obremenjevala dijake zaradi preobširnosti, ni pa dajala temeljnega znanja. Že v tretjem letu smo si pridobili naravoslovno usmeritev, ki je bila po vsebini bolj podobna nekdanji gimnaziji.

V vseh teh različnih usmeritvah so se menjavali tudi predmeti, ki sem jih poučevala: nemščino na poklicni gradbeni šoli, nemščino in francoščino ter sociologijo v družboslovni usmeritvi, samoupravljanje na poklicni gradbeni in šoli za šivilje ter spet nemščino v naravoslovni usmeritvi in sedanji gimnaziji.

Sedaj smo spet na začetku. Ponovno uvajamo "staro, dobro" gimnazijo, ki se pa še ni znebila vse navlake in se le počasi oblikuje v solidno srednjo šolo.

Kot vidite, so se imena in vsebina šole kar pogosto spreminjala, učitelji smo neprestano menjavali službena mesta, vendar tako, da se nam največkrat ni bilo treba preseliti niti iz ene zbornice v drugo. Tako, vidite, se obdobje mojih tridesetih let skoraj natančno pokriva z obstojem gimnazije, ki letos praznuje svojo tridesetletnico.

prof. Dora CIGOJ

ODURGLI SMO SVOJA BREMENA

Mnogi menijo, da je gimnazija med najboljšimi in najtežjimi srednjimi šolami. Tja se vpisujemo nadarjeni in "piflarji" oziroma (le) elita.

Dnevi v šoli postanejo le dnevi strahu in dolgega časa. Pri pouku ne poslušajo več učitelja, saj se jim zdi le "škatla znanja", ki se enolično ponavlja.

Čeprav ljudje štejejo gimnazijo med najtežje šole, moramo priznati, da brez učenja na nobeni šoli ne gre.

Metka

Komaj se je nekomu osušil puh, že je srfal ali vozil v WC-ju. Šele z brucovanjem smo si prislužili status gimnazijca.

Bob Dylan je že pred nami odkril tragično dejstvo: "Dvajset let šolanja in potem te dajo na dnevno izmeno." MATURA - Ta stoji pred nami kot znaj s sedmimi glavami in repom na špico, ki čaka z odprtim gobcem, da nas zadavi.

Aleksandra

Psihično močni dijaki imajo prednost, ker jim slaba ocena še ne pomeni propada, ampak jim poda novih moči in upanja za boljše.

Ponovna uvedba mature je med dijaki prebudila tekmovalni duh. Z njimi so prišle tudi slabosti. Sošolci si zavidajo in drugemu ne privoščijo dobre ocene. Odnosi med njimi se krhajo in razred ne predstavlja več prijateljskega gnezda. Pred teboj stojijo sovražniki, katere moraš premagati.

Ester

Medtem, ko se večina dolgočasi, se jaz v šoli zelo dobro počutim. Seveda ne zaradi naših simpatičnih in prijaznih profesorjev ali pa zaradi tega, ker bi se sam kaj naučil, temveč že zaradi samega življenja na šoli, zabave med odmori in še večje med poukom. Je kaj lepšega kot pri nezanimivem, dolgočasnem predmetu sedeti v zadnji klopi, se s sošolcem pogovarjati in med tem jesti piškote? Ali pa: Zunaj dežuje, prva ura, profesor sprašuje, že imam oceno, zato lahko sladko zaspim - ti trenutki so zame najlepši.

Jezi me, da imajo boljši učenci privilegije. Če gre dober učenec "špricat", ne dobi neopravičene ure, tudi najbolj neverjetno opravičilo zadošča. Če pa je dijak slabši, razrednik trikrat preveri in kljub dokazom dobi učenec neopravičeno uro.

Moti me tudi to, da posamezni učitelji raziskujejo podatke o učenčevem izvenšolskem življenju, kje in kako preživlja prosti čas. Sledi občutek, da se samo potepa in ne bo nič iz njega.

To, kar sem napisal, sem slišal iz ust različnih prijateljev, podobnost z razmerami na naši šoli ni povsem naključna.

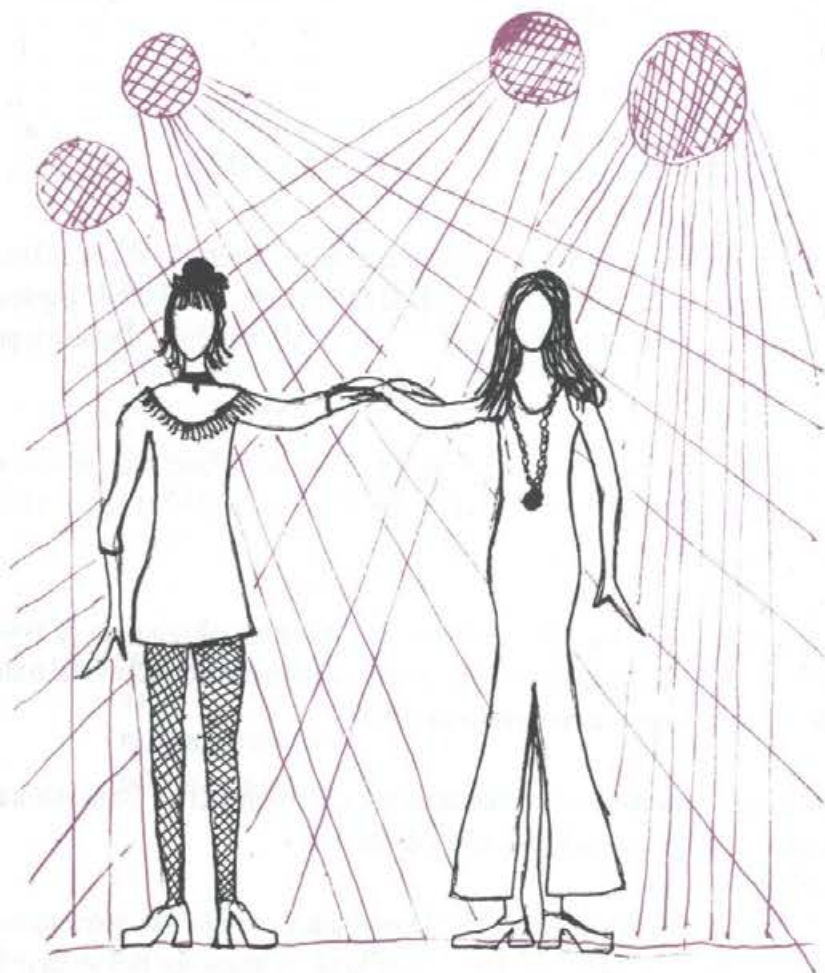
Gregor

Verjetno mi bo najgloblje v spominu ostal septembrski popravni izpit. Neprespane noči, mora, kupi popisanega papirja, inštrukcije, strah...

Helena

TO SMO ME - TEKSTILKE

Končno se nam je ponudila priložnost, da pristavimo svoj lonček in povemo nekaj o sebi.

O tekstilni usmeritvi Srednje šole Veno Pilon nismo veliko pisali, kajti pomembnejši sta bili smeri naravoslovcev in gradbincev. A sedaj, ko so gradbinci odšli, se je naša samozavest dvignila in se ne počutimo več kot "leva bitja" poleg (sedanjih) gimnazijcev.

Kaj torej smo?

Vem, vsi si nas predstavljate sedeče za šivalnimi stroji, z ukrivljenimi hrbtenicami, katerih usoda je zapečatená.

Predstavljate si nas kot osebké, ki ne vidijo v času praktičnega pouka nič drugega kot šivalno iglo, ki skače gor in dol, in smrdeče hlape likalnikov. Vendar pa le ni vse tako črno, kot se zdi. Vstopite kdaj v delavnice in si oglejte.

Mnogo je zabave in smeha. Ozračje je sproščeno, čeprav veš, da za svoj izdelek ne boš dobil nagrade, ampak le oceno, ki ni nujno najboljša.

Toda ni nam treba strogo sedeti v šolskih klopeh, z velikimi ušesi in izbuljenimi očmi ter z lepilnim trakom na ustnicah. Lahko se sprehodiš in si ogledaš ustvarjalnost sošolk, tu pa tam kateri ponagajaš ali se znajdeš pred profesorico, s katero se zapleteš v zanimiv pogovor.

Smeha je več kot dovolj, čeprav tudi resnega dela ne manjka. In ko se tako potiš, delaš in se trudiš prislužiti kar najboljšo oceno, se že zgodi, da v zanosu ne opaziš, da si med zankanjem robov skoraj končane srajce "spretno" odrezal še kos rokava... GROZA! In kaj zdaj? Osramočena stojiš pred razredom, ki se duši v smehu. In kaj storiš? Ugotoviš, da bo pač srajca za vroče poletne dni in ji odrežeš še drug rokav. Pa saj ni tako tragično.... Dekleta ti priskočijo na pomoč, profesorica pa ti da nasvete.

Tako nam mineva čas med šivalnimi stroji, ampak, da ne bo pomote: tudi me smo počaščene s smrtno dolgočasnimi urami matematike in še ... Toda praksa je pomembnejša. Ste že videli kdaj matematika, ki je sešil obleko iz števil. Ne? Jaz tudi ne.

No, predvsem gradbincem (in novi zakonodaji) se moramo zahvaliti, da je pouk praktičnega dela učinkovitejši, saj smo dobile pet novih učilnic in veliko delovnih pripomočkov. Tako ima vsaka svoj šivalni stroj in delo je sedaj aktivnejše, motivacija pa večja.

Vesele smo, da smo si izbrale ravno to šolo za uresničitev svojih načrtov. Pogoji na drugih šolah so mnogo slabši, saj tako kot dober glas tudi slab seže v deveto vas.

In od kod prihajamo?

Skoraj s cele Primorske. Iz Bovca, Kopra, pa iz krajev tja do Cerknega. Zato potrebujemo tudi Dom učencev, saj bi porabile preveč časa, da bi se vračale v svoje kraje. In imamo ga. Res je, da je bil do l. 1982 v dveh stavbah: na Idrijski in Goriški ulici, ampak me imamo srečo in naš dom stoji tik ob šoli ali bolje rečeno, povezan je z njo.

Da ne bi bili popoldnevi predolgi in dolgočasni, imamo mladinsko sobo, v kateri preživimo proste urice ob gledanju televizije.

Včasih nam popoldneve poživijo tudi otroci s prilagojenim programom, ki imajo tu poleg sob še dve učilnici. Te otroke smo sprejele medse in so naši prijatelji.

To smo torej - večinoma dekleta z enim samim krojačem - pripravljene, da odidemo v svet, vas oblečemo v zadnjo modo in pokažemo, kaj smo se tu naučile.

Tatjana Volarič
Tanja Štrukelj

GIMNAZIJCI O TEKSTILKAH

Tekstilke so želele zvedeti, kakšno mnenje imajo o njih gimnazijci.

Glede na to, da je anketa krožila pod svinčniki dijakov 4. letnikov, so odgovori dokaj resni. Ste želele mnenje? Milo za drago, tu ga imate! Še več! Dajemo vam še nasvete, pripombe in kritike.

%		
KAJ MENIŠ O TEKSTILNI ŠOLI OZ BODOČIH ŠIVILJAH?	- če jih poklic veseli, ni ovir, da ne bi uspela - šivilje imajo prihodnost, saj je oblačenje dandanes prava znanost - dekleta so izbrala šolo, ker niso imela druge možnosti in mnoge ne želijo dokončati študija - tekstilna šola ne bi smela biti v isti stavbi kot gimnazija zaradi prostorske stiske - šivilje so fizične delavke - ne ukvarjam se s tem problemom	20 22 15 8 7 28
TE MOTI ČE SO NA TEJ ŠOLI TUDI TA DEKLETA?	- ne - da - ne vem, vseeno mi je - nekatera me motijo	85 5 5 5
DELAŠ KAKŠNE RAZLIKE MED NJIMI IN GIMNAZIJC?	- ne - da - ne družim se z njimi - razlike delam pri nekaterih	56 20 10 15
SE TI ZDIJO MANJVREDNE OSEBE?	- ne - da - nekatere - ne vem	70 12 11 7
DA, ZAKAJ?	- zaradi nižje izobrazbe in splošne nezrelosti - zaradi obnašanja	57 43

NE, ZAKAJ?	- to so čisto normalni ljudje	38
	- kljub različnim interesom, smo enakovredni	29
	- cenim njihov poklic	14
	- izobraževalni program ne sme biti merilo za ocenjevanje	19

BI JIM DAL	- ne	50
KAK DOBER	- da	50
NASVET ZA		
NAPREDO-	- ugotoviti je treba ključ do uspeha	28
VANJE?	- nadaljevanje študija ali samostojna obrt	32
KAKŠEN?	- sistem bi moral vključevati več praktičnega dela	8
	- kot bodoče šivilje bi lahko poskrbele za pestrejši način oblačenja	8
	- menjajte šolo, ne smer	16
	- pogumno naprej, ne popustite	8

Take so torej razmere v naši šolski skupnosti.

Podatki so vnešeni v razpredelnico v procentih in zgovorno pričajo o sožitju med nami. Zaključki se kar sami ponujajo, le pravilno jih je treba razumeti.

Anketirali
Ana in Mateja

MOJA NAJSTA

“Bi za Izvir napisala svoje spomine na gimnazijska leta?” se je oglasila kolegica. In že se je zavrtel spominski trak, v trenutku je bilo objeto neko ne tako davno obdobje, ki je sooblikovalo mojo osebnost in življenjske poti mnogih ajdovskih maturantov. Danes zasedajo pomembna in bolj pomembna mesta v življenju našega kraja in širše družbene skupnosti. Mnoge med njimi poznate, nekaterim boste prisluhnili skozi intervjuje v glasilu, vsi pa bodo potegnili na dan trenutke iz svojih dijaških in študentskih let, ki so jih najmočneje zaznamovali.

Dotaknili so se tudi mene, zarisali podobo vseh, ki smo se oblikovali “za časa strahovlade”, kot moji kolegi, bivši učitelji, imenujejo obdobje ravnateljstva profesorice Mire Novak. Njeno vsevidno oko je namreč imelo pregled nad vsemi človeškimi majhnostmi, izvirajočimi iz osebnih slabosti gojencev, pa tudi tistih, ki jim je bila zaupana njihova vzgoja.

Kajenje ni bila med najbolj nedolžnimi razvadami, ki so se jim vdajali njeni mladostniki. “Novakova gre”, je kot napoved bližajoče se katastrofe odmevalo po hodnikih naše bivše gimnazije, ko je “varnostna služba” zopet potrdila uspešnost svojega delovanja. Na prizorišču dogajanja so ostajali le dimni oblaki, valeči se iz stranišč in garderob, ter nesrečniki, ki niso utegnili “zbrisati”. Kasneje so se potili pod težo pričakovanih vzgojnih ukrepov v njeni pisarni. Ukori so jim pomenili moralno zaznamovanost najhujše vrste, zato je bil premislek o tem, ali bi si dovolil vstop v kavarno ali bife, zelo umesten. Sedenje v sumljivih prostorih, ne glede na kvaliteto napitka, ki si ga imel pred seboj, je bila v nebo vpijoča slabost, ki so jo moji sedanji kolegi “hočeš nočeš” morali fizično preganjati. Kako nehvaležna naloga, zvezana z mnogimi ponižanji na obeh straneh! Toda namen posvečuje sredstva. Važen je bil cilj: vzgojiti psihofizično celovito osebnost, trdno stoječo na obeh nogah, ki z jasnim razumom pogumno in odločno zre v prihodnost. Znale besede iz nekega drugega časa, iz nekega drugega sistema, ko so “horo legalis” lahko kršili le bolj enaki med enakimi z izrednim statusom, ki jim ga je podeljevalo očetovo ali materino ime oziroma “funkcija”. Cilji tudi danes ostajajo isti, pot pa enako dolga in zapletena. Le metode, načini premikanja se spreminjajo.

Zanimiva, predvsem pa učinkovita je bila metoda poučevanja profesorice Mare Boštjančič, enega od stebrov ajdovske gimnazije. Pomenila je “strah in trepet” mnogim rodovom učencev. Njen jasen glas, natančno sledeč analitični logiki matematičnega problema, prodorno oko in odločnost nastopa, so ustvarjali tisto “posebno vzdušje”, kajti le redki so bili izbranci, ki so ji lahko odkrito vrnili pogled, za katerim se je skrivalo znanje dovoljšnjega obsega in zadostne globine, ki jo je edino lahko zadovoljilo. In “težko tistim”, ki niso bili med njimi. Srečo so imeli, če so bili varovanci profesorice Cigojeve, saj so matematični primanjkljaj lahko uspešno prikrili ali presegli z zavidljivim nivojem znanja francoskega jezika.

Čisto drugačne, naprednejše metode dela, temelječe na enakopravnejšem, predvsem pa odgovornejšem odnosu med učiteljem in dijakom je v zadnjem gimnazijskem letniku moje generacije uvedla skupina mladih “tovarišev”: Lojze Likar, Miha Blaško, Jože Likar, Bojan Kovač, Milan Čotar in drugi.

Koliko tega svobodnjaškega odnosa bi morala pripisati valu "minija", Beatlesom in Rolling Stonesom, koliko "otrokom cvetja" in razglasitvi splošne seksualne odveze, še nisem domislila, res pa je, da smo dekleta takrat tipaje preizkušala moč svojih ženskih čarov, za katere ni bil neobčutljiv tudi večno mladi Božo Kotnik. Poleg resnega izobraževalnega dela smo se tako pripravljale tudi na šolo življenja...

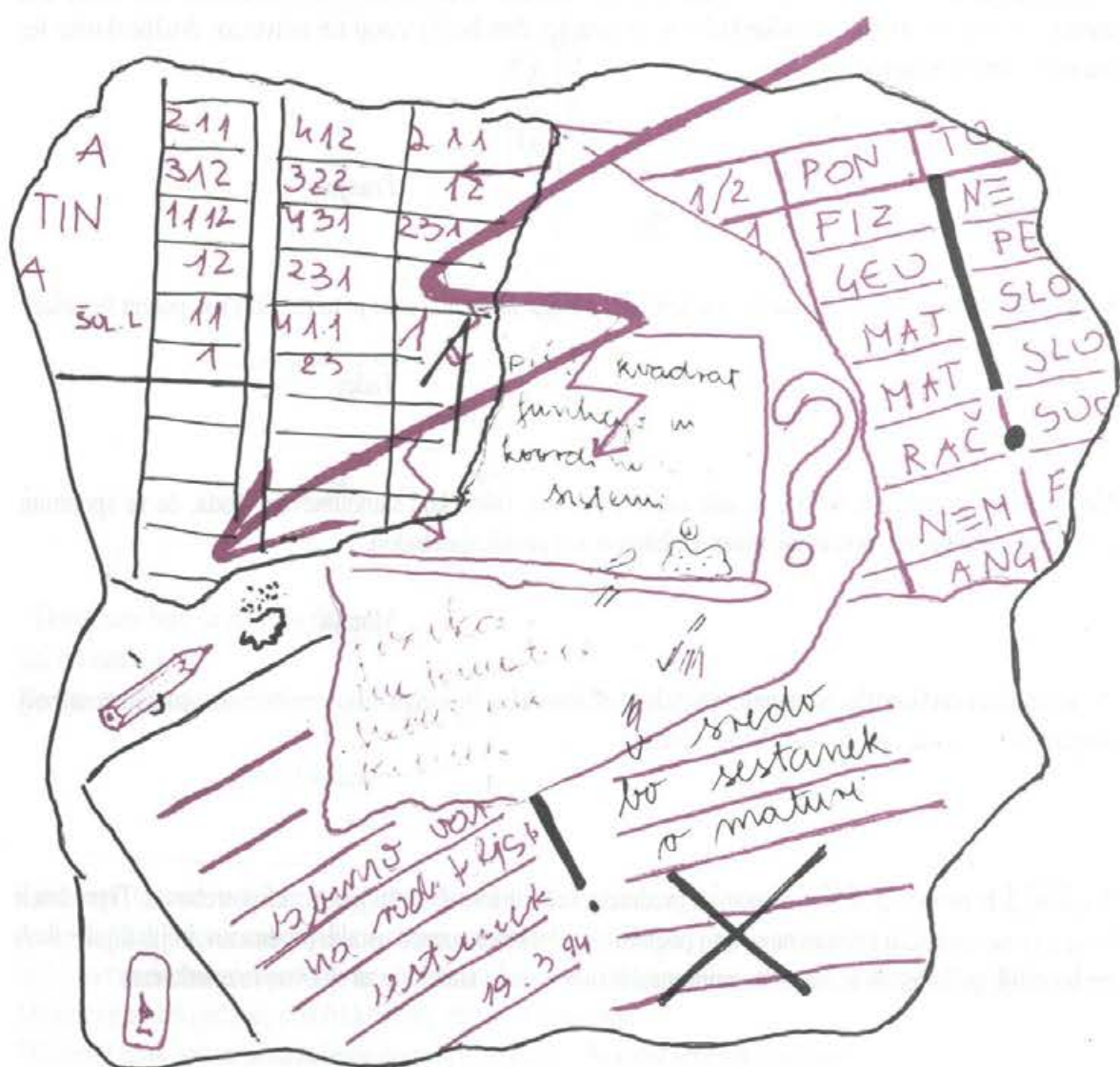
Svoje bogate izkušnje, temelječe na poznavanju različnih kultur obravnavanih narodov, nam je posredoval "naš Dragec", tedaj profesor geografije, danes pa gimnazijski ravnatelj, chief v našem žargonu. Vedno urejen, zdravega, športnega videza, zagorelega obraza, nazaj počesanih gostih las, v brezhibni Rosconijevi obleki nam je privzgajal izrazito estetski odnos do oblačenja in nas poučil o vlogi, ki jo zunanji videz igra pri samouveljavljanju. In tu ne morem mimo profesorja Bizjaka, legende mojih mladih let, ki mu je bil zunanji videz deveta briga, saj mimo njegove filozofije, Borbe in kmetije ni obstajalo nič, kar bi ga zavezovalo. Ob profesorju Pirniku, pred kratkim umrlem glasbeniku, ki nas je uvedel v skrivnostni svet zvokov in njihove sporočilne vrednosti, je bil edini, ki je zmožel odkrito nasprotovati besedi in hotenju gospe Novakove.

Beseda in hotenje, da bi kot bodoči intelektualci zajeli svet v vsej njegovi širini, sta bili poglavitno orožje slavistke Ivane Slamič, ki nas je usmerjala v zasledovanje filmskih in gledaliških novitet, rojenih v okviru takratnega slovenskega kulturnega prostora. Njeno skrb za izbrano zborna govorico, občuteno umetniško interpretacijo sem vsrkavala skozi nastope na brezštevilnih prireditvah, ki so bogatile kulturno življenje šole in mesta.

Naj končam. S kulturo in tisto iz nje izhajajočo širino, ki nas je, ajdovske maturante, spremljala, ko smo hodili po novo znanje za plot našega malega kraja. Oboroženi z veliko mero "lokalpatriotizma" v plemenitem smislu smo se ponosno, v poštenem boju spoprijeli z zahtevami novih sredin, v katerih smo se znašli. Prekaljeni v borbi z vsemi odgovornostmi, krivicami, ponižanji in strahovi (raznih pravilnikov o pravicah učencev nismo imeli) smo spoznali, da smo kos poti, na katero smo stopili. Vsakoletna srečanja generacij maturantov izzvenijo v spominih na dni, trenutke, situacije in osebnosti, ki so nas trajno zaznamovali v občutljivih letih intelektualne in duhovne rasti. In za rast gre. Včasih, danes in jutri.

prof. Bruna VUGA

ODURGLI SMO SVOJA BREMENA

Zaradi šole bolehamo in doživljamo vse več infarktov. Zelo lepo bi bilo, če bi kakšen kmalu zadel tudi naš šolski sistem.

Naše največje znanje postaja zbiranje enic.

Mi se bomo učili - kdo nam pa jamči, da se bo naša razlaga snovi zdela tistim, ki bodo pregledovali naše maturitetne predloge, pravilna?

Erika

Živimo v obdobju, v katerem nam naša izobrazba pomeni skoraj vse. Določa nam standard, krog prijateljev, okolje, v katerem se gibljemo, itd.

Tudi če si dobro pripravljen na predmet, te še vedno stisne v želodcu, ko učitelj izbira žrtve.

Martin

Le redki učitelji izkoriščajo možganski potencial svojih učencev in jim dovolijo, da so sodelavci učne ure. Ocenjevanje je v šoli pogosto orožje, s katerim se vzdržuje disciplina, poslušnost in mir.

Zakaj je Meta dobila 3, jaz pa 2? Ta ocena je krivična! Pritožil se bom! Seštevek točk je v testu napačen. Dosegel sem 47.5 in ne 46.5 točke!

Urška

Gimnazija je kot šola zelo ponesrečena tvorba. Namesto sedanje gimnazije bi morali biti tukaj dve usmeritvi, šoli, ki bi nudili enako količino znanja ter čim boljši vstop na univerzo: družboslovna ter naravoslovna gimnazija.

Franjo

Velikokrat slišimo, da je čas šole res najlepši del našega življenja, a če je to res, kaj nas potem še čaka?

Tadej

Moje osebno prepričanje je, da je šola nujno potrebna, takorekoč samoumevna. Toda, če se spomnim jutrišnjega urnika, no, potem me mine. Uplahnem kot preluknjan balon.

Mateja

Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal, za to šolo vsekakor velja. Egoizem in bojevništvo sta osnovni in najbolj cenjeni lastnosti, če opustimo piflanje, seveda.

Tina

Vsak dijak bi moral obiskovati samo tiste predmete, ki bi jih kasneje v življenju tudi potreboval. Ti predmeti bi se zato seveda učili intenzivneje, bolj poglobljeno. Nekatere izmed ostalih predmetov, ki jih dijak nikoli ne bo rabil, pa bi ostali le na ravni najnujnejših osnov, ki bi služile le za splošno razgledanost.

Franjo

POZITIVNA ENERGIJA? DAJTE NO MIR!

“Hotel sem biti, še ne tako davno,
kaj takega, kar je
glavno in slavno.”

Tone Pavček

Zato sem morala v šolo. Malo, nato osnovno, danes sem na gimnaziji. Šoli, ki široko odpira že v osnovnošolskih letih načeta obzorja vseh znanosti; šoli bodočih intelektualcev?

Splošna razgledanost zajema dvanajst izhodišč, od katerih večina sloni na rezultatih znanstvenih raziskav. Domneve so izključene, preoblikovanja dejstev kaznovana.

Prometni znak opozarja na zoženje domišljajske ceste. Okornost leve roke kaže na zakrnelost desne polovice možganov, medtem ko se sosednja polovica razvija z vso naglico. Nov znak za cono prihodnosti: računalniški človek.

Umetniki bodo propadli.

Po desetletju vztrajnega prikimavanja in nepremišljenega črpanja dokazljivega gradiva sem poleti spoznala človeka, ki mi je v čudovitem, a veliko prekratkem popoldnevu razkril bistvo mojega obstoja. Prvič sem zaznala prisotnost robota, ki mi vedno bolj razjeda osebnost. Bilo me je sram, ker sem se brez vesti predala toku množice in kot nepremišljena ptica sledila premetenemu vodstvu jate. Bolj ko sem ga poslušala, bolj sem spoznavala sebe; čeprav se mi zdi, da je pri sedemnajstih že veliko prepozno za odločilni korak.

Deviacija pogovorne tematike. Vstop v onostranstvo. Aura, energija dreves, moč volje, vrtnčasti škrti. Izbuljene oči, odprta usta, tišina, preklana s šepetajočimi: "Neverjetno! Je to res?" so mistificirala ozračje. Na vrsto je prišla Ajdovščina. Od kod našim ljudem energija?

Po besedah razlagalca nevidnih resnic le-ta izvira na Školu ter se v loku kot slap izteka v zemljo med srednjo šolo in domom učencev.

Pozitivna energija? Tik zraven šolske zgradbe? Dajte no mir! Potem bi vsi blesteli in nas ne bi bilo strah. Obstaja še ena možnost. V neposredni bližini mesta, kjer plus energija ponikne, je vedno izvor minusa.

Torej?!

Fiziki pravijo, da se je skozi milijone let položaj polov spreminjal. Zelo priporočljivo bi bilo, če bi se smer pozitivnega toka pomaknila proti vzhodu. Pomladna utrujenost nas že pošteno omamlja, zato vam priporočam, da vsak dan prepojite telo z dodatno energijo. Prostor je zavarovan s kamni, klopi vabijo k očiščenju duše.

Prebliski srečnih trenutkov pri pouku imajo izvor v zlatih laskih, ki po nebu vežejo dolino s Školom. Kako rada bi slišala bučanje in grmenje čez dobro leto, ko bomo na zatožni klopi plaho odgovarjali na sodnikova vprašanja.

Da vas ne bi preveč zavedla!

Če bi bilo vse tako enostavno, bi že zdavnaj postavili magično ogledalo, ki bi odbijalo nerazumljivo srečo v naša srca. Ne smemo se zanašati na onostranstvo, saj živimo v tostranstvu, svetu, ki t.i. "kvazi" vedam ni naklonjen. So le razmišljanja, na katera se lahko opremo, ko v svetu napredka ne najdemo rešitve.

Kljub nemoralnemu prizadevanju smo ljudje še vedno samo ljudje. Naša duša potrebuje počitek, da si oddahne od stalnega napora.

Z osnovnošolskega kolesa smo presedlali na srednješolski motor, ki presega mejo dovoljene hitrosti. Drvimo. Ne znamo več slediti. Vidimo samo še sebe, rezultate svojih prizadevanj. Učimo se, da je ponujena roka prijatelju izguba časa.

Ne bi rada doživela trenutka, ko bomo spoznali, da smo spregledali oznako slepa ulica.

Se bo mogoče vrniti?

Nina Hrovatin

KONČNO LE NE STANUJEM TAKO DALEČ.

Vedno pomislim najprej na zimo, mraz...

Karkoli napišem o svojih poteh v šolo, bo izgledalo kot smiljenje sami sebi. Pa je vendarle res, da sem vstajala ob 4.30, če sem hotela pravočasno priti v šolo; spat pa sem hodila tako kot danes - vedno prepozno. Vedno pomislim najprej na mraz, zimo, sneg, burjo. S tem je povezano neskončno čakanje avtobusa (Ko bi imeli vsaj čakalnico!). Morda se mi je zaradi mraza zunaj zdelo na avtobusu vedno tako prijetno toplo. In ni bilo čudno, če sem se kdaj sredi lepih sanj zbudila v Ajdovščini na avtobusni postaji. Sicer pa so še nedokončane sanje obujali po večini kar vsi. V Ajdovščino smo prihajali ob 5.40, prav vedno se je zgodilo, da smo naleteli na zaklenjena šolska vrata. Čemu bi jih le odklepali ob tej uri? Sicer pa sem se takrat navadila posedanja na tleh poleg radiatorja z zvezkom v rokah. Spet bi se rad prikradel spanček na očke...

Pouk smo navadno končali ob 13.05, avtobus pa je odhajal ob 14.30. Pribežališče je bila knjižnica, polna zagrizenih kričačev. Prav zato je bilo učenje v knjižnici ponavadi nemogoče. Mar naj hkrati ponavljam poštrevanko z drugošolčki, se učim nove pesmice osnovnošolskega pevskega zbora in rešujem nemške slovnične vaje? Tako je ura in pol izpuhtela. Ob lepem vremenu sem se odpravila kar na štop. Prijazni ljudje in sreča, pravim temu. Ko sem sedla v avtomobil, sem vedno najprej pogledala, kje se vrata odpirajo... Za vsak slučaj. Morda sem preveč razmišljala o posilstvu.

Domov sem prihajala okrog 15.00. Utrujena in lačna. "Moram!" sem si ponavadi dejala in sedla za zvezke. Niti minutke počitka, saj sem prav dobro vedela, da se hitro sprevrže v uro. Kmalu je bil večer in še hitreje spet novo jutro.

S sošolci iz Ajdovščine se nisem smela primerjati. Njihovih šest ur, ki so jih preživeli v šoli ali pa mojih devet in še ena na avtobusu. Nihče ni vedel niti, koliko stane mesečna vozovnica. Radi so mi celo očitali, da me zjutraj zbudijo ptički, ki jih v mestu ni. Še danes mislim, da ptički pojejo samo ob sobotah, nedeljah in praznikih. Le takrat jih slišim. Vem, da je to zato, ker mi sicer zjutraj v ušesih odmevajo enačbe in verzi, ki jih moram znati danes in vse dni, skrbi, ki jih prinaša nov dan.

In zakaj vztrajam? Kaj pa naj bi; najbližja je idrijska gimnazija, toda do tja so avtobusne zveze še slabše. Če pa hočem v Gorico ali Postojno, moram najprej v Ajdovščino. Zakaj bi potem ne ostala tu. In internat? Tudi o tem smo razmišljali, pa bi nemara vendarle izgledalo čudno - saj končno le ne stanujem tako daleč. Danes je vse drugače. Ne moti me več, da se pouk pričinja šele ob 7.10 in končuje že ob 13.05. Prihajam zadnjo minuto in odhajam takoj, ko je mogoče. Moj fičko je pojem, brez katerega ne znam več živeti. Z njim pa so prišle drugačne skrbi. Koliko benzina še imam, kako naj namestim verige, zakaj ne primejo zavore na ledeni cesti, zakaj niti ne vžge, kam naj dam srno, ki mi je sklenila razbiti pol avtomobila za svoj samomor, kako naj gospodu policaju razložim, da se mi mudi, ker se je pouk nemara že pričel, on pa vztraja, da imam slabe gume...

Helena Peljhan

“VIDELI BOSTE, ŠE SONCE BODO UTRNILI”

Bolečina...

Strah... Trepet...

Dolgčas...

Šola.

Kaj je to? Šola?

Šola!!!

Morati

pisati.

sedeti.

misliti.

Zakaj?!

Za boljše življenje.

Ampak pravijo, da vsi lažemo...

Sedeti.

Hlače so zguljene.

Pisati.

Pero nima več kaj.

Misliti.

O Napoleonu.

O samostalniku.

Ste nori??

Kaj niste bili nikoli mladi??

Poglej, sončen dan...

Deska, polna papirja.

Izpod kemika smrdi

po zažganem.

Okno je odprto. Metulj se pripodi...

Odšel je... Soncu naproti.

Sedim

in pišem

in mislim.

Kajti moram.

Hišo imamo zgrajeno.

Pogozdovali so...

Moram, ker so tako rekli.

Moram, ker tako želijo.

Ampak NOČEM!

Želim letati. Spoznavati gravitacijo.

Plavati in odkrivati vzgon.

Ljubiti in analizirati glagol.

Plesati in se naučiti jezikov.

Živeti in SPOZNATI ŽIVLJENJE.

Raj - moja soba,

nebesa - šola,

zakon - odrasli,

tako želijo ONI.

JAZ pravim:

raj - travnik,

nebesa - ljubezen,

zakon - prijatelji.

Ampak...

TO SO SANJE!

A...

Ne smemo sanjati.

Prepovedali so nam.

Travnik imajo ptice! so rekli.

V nebesih so Bogovi! so dejali.

Prijatelji so sovražniki.

In sad spoznanja visi previsoko ...

Prevelik je. Ne moremo ugrizniti

vanj.

Mi ne moremo.

Kaj pa oni?!

So ga dosegli?

Sami verjamejo vase.

Prebavili so ga že,

pravijo.

NE!

Zmotili so se!

Nezmotljivi so se zmotili.

Še bo treba plezati,

se potruditi,

grebsti.

Da, grebli se bomo,

zato smo ustvarjeni.

Potili se bomo - da vas premagamo.

In?

Znova?

Začeli uvajati tiranijo.

ONI,

neki tretji,

močnejši.

Boriti se - ste nas učili.

Boriti se - smo jih učili.

In zmagali so...

Kristina Petrovič

ČVEKPRINTČVEKPRINTČVEKPRINTČVEKP

Tokratni čvek-print ste, dragi sotrpini, sestavili sami. Škatla v pritličju vam je bila očitno všeč. Kaže, da ste mnogi z veseljem zvrnili svoja bremena vanjo. Mnoga so bila pretežka, da bi škatla zdržala pritisk; še ta, ki jih objavljamo, so ušla cenzuri naše mentorice.

SPOŠTOVANI RAVNATELJI!

Zakaj nam šiviljam niste dali možnosti, da bi se nam upoštevala Prva pomoč za šoferski izpit? Če so imeli gimnazijci to možnost, bi jo morali imeti tudi mi! Zakaj lahko oni opravljajo tečaje smučanja in plavanja, mi pa ne? Če organizirate programe izbirnih vsebin za gimnazijce, jih organizirajte tudi za nas!

Glede Modne revije in Sejma mode:

Da je Kosič Andrej ostal v Ljubljani, ni njegova krivda, ampak krivda profesorice. Rekli smo jim, da ga ni na avtobusu, pa je šofer vseeno odpeljal. Gospo Anjo smo morali počakati, da je prišla na avtobus, za Kosič Andreja pa to ni bilo potrebno. Zakaj ne?

Avtobus je odpeljal ob 17.25, ne pa dvajset minut kasneje, kot je trdila profesorica.

Govorilo se je, da nismo hoteli plačati. Vsi dobro vemo, da to ne drži! Vstopnino smo hoteli sami poravnati, ker bi prišli na sejem verjetno prej, kot smo sicer. Rekli so nam, da moramo njim dati denar, če hočemo prej noter, potem pa se je štetje denarja pred Gospodarskim razstaviščem zavleklo skoraj eno uro.

Na koncu še to: Kosič Andrej je bil tako na Sejmu mode kot tudi na Modni reviji, in ne samo on, bili smo vsi. To vam lahko dokažemo z vstopnicami in prospekti.

Ne zdi se nam prav, da nas krivite za napake profesorice, ki so vse to zagodle. Vemo, da raje verjamete njim kot pa nam.

Upam, da boste to prošnjo sprejeli z razumevanjem.

Pri kemiji daje prelahke kontrolke. Sorry!

Pr' telovadbi smo izvedeli, da smo paraplegiki, sam mi ne vejmo, kej tu pomejni. Rečte mu, naj nam to razloži!

Usi ukop ste pregorjeni - vključno s tistim čwokom wd Gabra.

Ta šola bi bila super, če bi bili vsi profesorji tako resnicoljubni in pošteni kot profesor od angleščine.

Bolj učinkovite kazni do tistih, ki prekupčujejo z mehкими in trdimi drogami.

Prednost Slovincem pri vpisovanju na našo gimnazijo!
Pogoj - tekoče znanje slovenskega jezika.

Pri fiziki, če fantje ne znajo prvega vprašanja, jih pošlje v klop z nzd. oceno, iz deklet vleče dreto in v večini primerov dobijo dekleta pozitivno oceno.

Profesor fizike ti kar tako iz zraka sname špon in ga zapiše v redovalnico, tudi če te ni pri uri, za povrh ti da še neopravičeno. Samo zato, ker se mu ne ljubi sestavljati še ene kontrolke.

Vprašanja pri kontrolkah iz slovenščine so too much težka, profesorica sploh preveč zahteva.

Mislím, da imamo nesposobnega ministra za šolstvo in šport.

Slabosti šole:

- premalo počitnic,
- premalo počitnic,
- **PREMALO POČITNIC...**

Profesorica od nemščine se oblači preveč sexi in vzbuja fantom poželenja.

Z'kej dajste tolik naloge, ku de smo kwojni jn wowce.

Pred testom več vaj.

Matematika 1. letnik:

- pri uri nikoli ne ponavljamo snovi,
- v eni uri obravnavamo preveč snovi,
- pri kontrolnih nalogah rezultat šteje 0 točk, postopek pa 20,
- s snovjo gremo prehitro naprej, ne delamo nič vaj.

Previsok kriterij in pretežke kontrolke pri angleščini.

Pri telovadbi ne mučíte več tako naših punc, predvsem pa jih ne šlatat.

Preveč snovi pri angleščini, slovenščini, matematiki, fiziki...

Preveč Neslovincév u'šuli, smrdi...!

Study for your matura!

1. Je res ali ni res? JE! Na tej šoli je svinjarija!
2. Brez veze (bi lahko rekli), da to sploh pišem, ker bo svinjarija ostala.
3. Moja mama ima roza pižamo.
Misliš, da tega ne vedo? VSE VEJO!
4. Razžrejo ti...ti...vse ude.
5. Dušo ti utopijo v kislini, tako da vsako jutro poslušáš tisto črtačratčiššššss.
6. Učijo te živeti. Pripravljajo te na svet. KRUTI svet.
Hvaležna sem jim. Zdaj se počutim kot norec.
7. Vse to za ljubi kruhek (bi pripomnil Janez Menart).
8. Opažam, da se mi resnično meša, meša, meša, meša. PA DEJ NO.
PUNCA, GLAVO GOR!
9. Celotni zakon bodi: Delaj, kar sam hočeš.
Tu bi pašalo kaj ironičnega, kajne?...Kajne?!?!...
10. Vse vas ljubim. Ljubim vaše šmrklje, vaše hinavske poglede,
vaše umazane nohte, vaše mastne lase. Vaas. Res je. To
svinjarijo ljubim. Ker sem norec.

JEBI GA.

P.S. A so krute? Meni se tudi zdi!

IZVIR

GLASILO SREDNJE ŠOLE VENO PILON AJDOVŠČINA

GLAVNI UREDNIK: DARJA BRECELJ

UREDNIŠKI ODBOR:

Helena Peljhan,
Manja Krapež,
Nina Hrovatin,
Mirko Ferfolja,
Ines Marc,
Tina Likar,
Kristina Petrović.

Jasna Medjedović,
Aleksandra Kodrič,
Mateja Čoha,
Saša Kodrič,
Selma Ferfolja,
Ana Troha,

LIKOVNA OPREMA: LIKOVNI KROŽEK, mentor Brane Jazbar
RAČUNALNIŠKO OBLIKOVANJE: Vesna Kodele
STAVEK IN TISK: Grafično oblikovanje ŠTRAKL

NAKLADA: 300 IZVODOV

MENTORICA:

ZDENKA BLAŽKO

V AJDOVŠČINI, APRILA 1994
